

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

27. ÅRGANG NR. 4 VINTER 2013

Rollemodeller

- eller forbilleder, som det hedder på dansk.

Mennesker har altid haft forbilleder - folk, man så op til og gerne ville efterligne eller lade sig inspirere af. Det er forståeligt nok især unge mennesker, der ofte famler efter et ståsted i livet, som lader sig inspirere. Ofte er det mennesker i nærmiljøet så som lærere eller familiemedlemmer, der tjener som forbilleder, men lige så ofte kommer inspirationen fra mennesker, man ikke kender personligt, det være sig politikere, videnskabsmænd, erhvervsfolk, sportsfolk eller musikere.

Unge indvandrere af muslimsk baggrund er opdraget til at beundre og efterligne én bestemt person, nemlig den for længst afdøde profet Muhammed, der som bekendt var en stor røver og morder. Disse meritter harmonerer dårligt med tilværelsen i dagens Danmark, og de unge kaldes derfor ofte "utilpassede", når de agerer i overensstemmelse med deres forbillede. Det skal bemærkes, at unge indvandrere med ikke-muslimsk baggrund almindeligvis ingen problemer har med at falde til i det danske samfund.

Naive politikere har fået den ide, at yngre muslimer, som tilsyneladende klarer sig godt i det danske samfund, skal agere "rollemodeller" for muslimske børn og unge. De ansættes så af det offentlige for at de kan øve positiv indflydelse på mindre tilpassede børn og unge og få dem til at leve i overensstemmelse med danske normer.

Desværre viser det sig gang på gang, at rollemodellerne ikke er i stand til at løsrive sig fra deres egen baggrund. Inden for de seneste måneder er en rollemodel således blevet afskediget fra Integrationsministeriet efter at have kaldt en islamkritisk kvinde for luder og have opmuntret sine "fans" til at spytte på hende. En anden rollemodel er blevet anholdt for knivstikkeri i et bandeopgør.

Yahya Hassan - en værdig rollemodel.

Den berygtede bandeleder Lille A har ligeledes måttet opgive at agere rollemodel, og en rollemodel ansat ved politiet i Roskilde blev anholdt, da det blev opdaget, at han brugte sin arbejdstid til at begå tyverier i.

Problemet er, at de muslimske rollemodeller forventes at være skizofrene. De forventes at kunne agere rollemodel efter danske normer, samtidig med at de selv har en morder og røver som rollemodel.

Der imidlertid lys forude. Som det kan læses i artiklen på side 7, er der nu unge med muslimsk baggrund, som klart tager afstand fra profeten Muhammed som rollemodel. De vil derfor ikke befinde sig i samme skizofrene situation som de hidtidige rollemodeller.

Og kigger man udenfor landets grænser, kan også pigerne finde værdige rollemodeller. Kvinder som den somaliske Ayaan Hirsi Ali og syriske Wafa Sultan har klart lagt deres religiøse fortid bag sig og bør fremhæves som eksempler til efterfølgelse for alle piger og kvinder med muslimsk baggrund.

Der er grund til optimisme på de unges vegne. Mosab Hassan Yusef, som er søn af Hamas' grundlægger, og flere andre ex-muslimer udtaler nu, at islam vil kollapse i løbet af 10 år. "Udefra ser det ud, som om islam er stærk, men indefra smuldrer islam, fordi islam ikke kan give mennesker noget, hverken åndeligt eller materielt", udtaler Yusef.

Det er ord, der giver håb for fremtiden. Det eneste, der behøves, er, at vore politikere holder op med at opmuntre muslimer til at leve i fortiden og i stedet byder dem velkommen til at spise flæsketeg og danse om juletræ sammen med vi andre - ikke som et tilbud, men som en grundlæggende betingelse for at kunne få lov til at bo i Danmark.

HV

Danmarks diskrete enevælde

Hvis politikerne blot vil fastholde den eksisterende retstilstand, hvad skal vi så med dem?

side 3

Hovedløs godhed

Danske politikere bevilliger penge til NGOer og internationale organer uden at ane, hvad pengene bliver brugt til.

side 5

Indflydelsesagenter

Kun få af mediernes referenter fattede, hvilket angreb på ytringsfriheden, Dragsdahl-sagen var.

Side 10

Opgør med ondskabens imperium?

Det kan blive nødvendigt at bruge "Hiroshima-taktikken" og udlette Mekka og Medina i et opgør med muslimsk aggression. Det fremgår af overvejelser blandt højtstående officerer i USA.

På et kursus for højtstående officerer, som blev afholdt i Norfolk i Virginia i juli 2011 gjorde foredragsholderen, oberstløjtnant Matthew Dooley det klart, at der ikke findes nogen moderat islam. Samtidig advarede han imod en politisk korrekthed, som forhindrer forsvaret i at analysere fjendens styrke og svaghed .

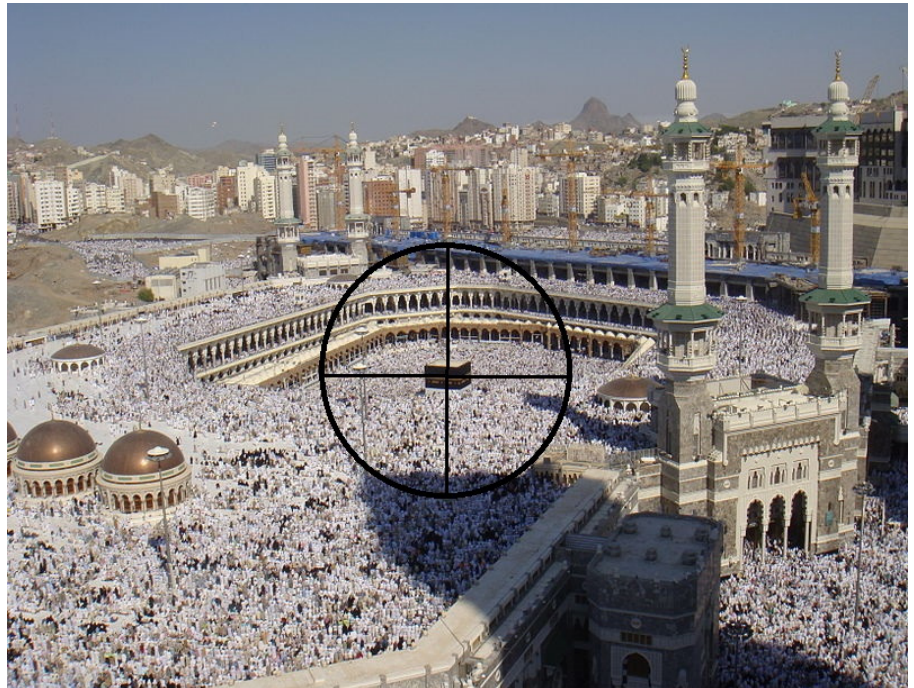
Kurset indeholdt blandt andet en præsentation af en model til imødegåelse af muslimers såkaldte hellige krigsførelse, som indebærer total krig imod alle muslimer inkl. civile, når det er nødvendigt. Denne krig skal udlette Mekka og Medina og reducere islam til en kult.

"Det står klart for os nu, at der ikke findes nogen moderat islam," forklarede Dooley i sin præsentation. "Det er derfor på tide, at vi i USA gør vore hensigter klare. Denne barbariske ideologi vil ikke længere blive tolereret. Enten skal islam forandres, eller også vil vi hjælpe dens selvdestruktion på vej."

Dooley præsenterede derpå en ødelæggelsesplan i fire stadier. I fase 3 reduceres islam til en kultstatus og Saudi Arabien bringes på sultens rand.

Internationale love som Genevekonventionen er på det stadium uden relevans. Det er nødvendigt at lade sig inspirere af det, der skete i Dresden, Tokyo, Hiroshima og Nagasaki", forklarede foredragsholderen.

"Nogle af disse handlinger vil af mange

ikke blive anset for politisk korrekte", sagde Dooley, "men de er absolut nødvendige, hvis islamisk ekstremisme skal nedkæmpes. Vi har i Vesten reelt ikke andre midler end total krig til at bringe en ende på muslimernes aggression."

Dette er ikke USAs officielle politik, understregede Dooley, men disse synspunkter har til hensigt at fremme en dynamisk diskussion om mål og midler.

Som det kunne forventes, medførte det omtalte kursus stor opstandelse, da det kom til offentlighedens kendskab. Islamister klagede (!), Dooley blev fyret og forsvarsministeriet proklamerede, at alt

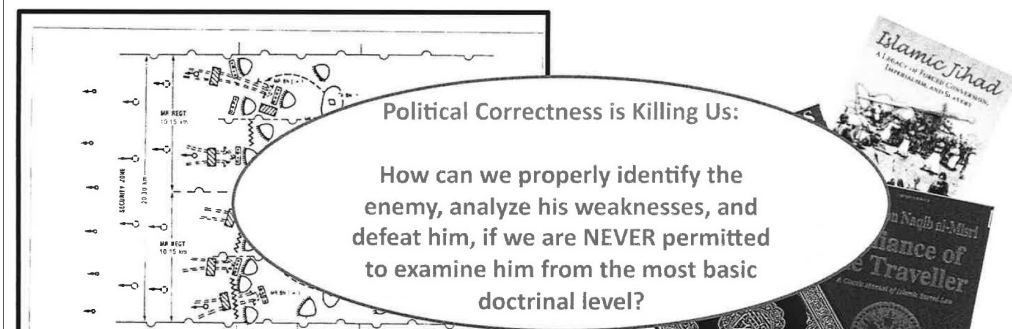
undervisningsmateriale skal revurderes for at undgå materiale, som er kritisk over for islam.

Men det ændrer jo ikke på sandhedsværdien i det materiale og de synspunkter, som Matthew Dooley fremlagde.

Og i mellemtiden fortsætter islams hellige krig overalt i verden med små nålestiksoperationer i form af etniske udrensninger, mord og voldtægter, forbud mod grise og juletræer osv. Krigerne er civile, og krigsførelsen er permanent.

Måske er det nødvendigt at fjerne ondskabens arnested fra jordens overflade.

In war, "intelligence" must first begin with an assessment of the enemy's doctrinal template- not what we say they are, but what THEY say they are:

HV

Kilder: Thinkprogress.org
10/5 2012

www.snopes.com 6/6 2013

"Politisk korrekthed slår os ihjel."
Et udsnit af oberstløjtnant Dooleys præsentation.

Danmarks diskrete enevælde

Har vi politikerne for at lave om på retstilstanden, eller har vi dem for "ubetinget" at fastholde den? Hvis vi har dem for det sidste, hvad skal vi så overhovedet med dem?

Af cand.jur. Jack Kornbeck

De begår en meget alvorlig fejl, hvis De tror, at der er nogen nødvendig sammenhæng mellem retstilstanden i dette land og de internationale konventioner af humanistisk art. En sådan nødvendig sammenhæng foreligger overhovedet ikke. Dersom De er humanist og ønsker en humanistisk retstilstand fremmet, så kan det glimrende ske alene ved dansk lovgivnings hjælp. Man kan gå lige så langt ad national lovgivnings vej, som de humanistiske konventioner gør det. Man kan for den sags skyld gå længere end dem, såfremt man ønsker det. Man kan endog bringe det så vidt i forløjet ædelmodighed, at man alene på national rets grund kan tillade sig at pege fingre ad de andre for ikke at være ædelmodige nok.

Der er forhåbentlig ingen chance for, at dette sker, men der er ikke noget i vejen for det. For at gøre dette klart, må

vi i al enkelhed se på, hvorledes en dansk lov bliver til, og hvorledes en international traktat eller konvention bliver til.

Det er nu nemt nok for lovens vedkommende, for her ved De besked. Den skal af ministeren eller et folketingsmedlem fremsættes i Folketinget, ved tre behandlinger i tinget vedtages af dette, derpå underskrives af Majestæten, hvorefter den efter kundgørelse kan træde i kraft. Her er intet stukket under stolen.

Med de internationale konventioner er det en ganske anden sag. De vil altid tilblive i to led. Første led vil være internationalt eller (med grundlovens ord) mellemfolkeligt. Om samtlige humanistiske konventioner gælder det, at de er tilblevet i udlandet. Det vil sige, at lovgivningsinitiativet er berøvet det danske demokrati og lagt over i den internatio-

nale kontrakts form. Grundformen er den, at to eller flere suveræne stater bliver enige om at indgå en kontrakt med hinanden. Det kommer også frem derved, at der i traktatteksten tales om de "kontraherende" parter eller de "høje" kontraherende parter. (At "kontrahere" er det udsagnsord, der er afledt af navneordet kontrakt). Således er det tydeligt, hvad en traktat eller konvention overhovedet er: En kontrakt.

Dette har for Danmark en ganske særlig betydning, fordi grundlovens § 19 lakonisk bestemmer: "Kongen handler på rigets vegne i mellemfolkelige anliggender". Det betyder under parlamentarismens princip, at kongen og ministeren tilsammen handler på rigets vegne.

En anordning kan forpligte Danmark uden folketingets viden eller medvirken.

Men her skal man hæfte sig ved et afgørende træk ved vort danske demokrati. Det er i Danmark således, at parlamentet (Folketinget) er folkevalgt. Regeringen er det ikke. Regeringen er ikke folkevalgt. Den er partivalgt, nemlig valgt af Folketingets partier, og det er jo en helt anden historie. Regeringen er valgt af Folketingets partier, og demokratiet beløber sig i vort land til, at ingen regering kan have et folketingsflertal imod sig. Så langt rækker vort nuværende demokrati og ikke en meter længere.

De ved jo godt fra Deres læsning om udenlandske forhold, at dette kan være helt anderledes, at eksempelvis det franske eller amerikanske folk ved præsidentvalg stemmer deres regering til magten og ved parlamentsvalg stemmer deres lovgivende forsamling til magten. Det er et særpræg ved det såkaldte konstitutionelle monarki (og Danmark er et

sådant), at regeringsmagten besættes ad indirekte vej. Og hvis dette får Dem til at spørge Dem selv, om vort indirekte demokrati ikke er lidt for indirekte (måske ikke kun på dette punkt), så behøver det ikke være Dem, der er noget i vejen med. Det kan faktisk godt være vores demokrati, der er noget i vejen med. Og på det punkt, vi her taler om (de mellemfolkelige forhold), har vi lov til at sige, at her er Danmarks diskrete enevælde ærligt talt meget nævenyttig i ly af den diskretion, som man så omhyggeligt plejer.

Sådan går det til, at den danske regering kan træffe sammen med repræsentanter for andre landes regeringer og påføre det danske folk traktatmæssige forpligtelser bag dets ryg, altså helt uden at dette folk

overhovedet aner, hvad der foregår. Og om de humanistiske konventioner gælder det, at de aldrig nogensin-

de har været tema for hverken folketingsvalg eller folketingsafstemning.

Her i den mellemfolkelige fase er det sådan, at ministeren med sin underskrift afgør, om Danmark skal tiltræde traktaten, og dersom han skriver under, bliver Danmark traktatretligt forbundet af underskriften. Herefter er Danmark internationalt forpligtet, og hvis man gør det tankeeksperiment, at Danmark i øvrigt intet yderligere foretager sig, altså afholder sig fra ethvert hjemligt skridt i sagens anledning, så sker der blot det, at Danmark nu kan påsigtes traktatbrud. Det vil ikke stort sige, for det kan et hav af lande for et hav af konventionsbestemmers vedkommende. Hovedsagen er i så fald den, at der for Danmarks vedkommende ikke sker en snus. Dansk ret forbliver i så fald fuldstændig uændret. Det er meget vigtigt, at De holder fast i dette.

Den danske grundlov er til hinder for, at traktater og konventioner umiddelbart bliver gældende ret i Danmark og således binder Dem på samme måde, som De er bundet af Folketingets love. Der skal ske en transformation, der omformer de internationale bestemmelser til retsregler, der gælder her i landet. Før det er sket, kan de ikke påberåbes her i landet. Det kan ske ved lov. Og i så fald kan alt måske siges at være i orden. Men historien slutter desværre ikke her. Transformationen kan nemlig i en lang række tilfælde tillige ske ved kongelig anordning. Er det mon sådan, at den kongelige anordning har De aldrig hørt om før, eller sådan, at den ved De i grunden ingenting om? Hvis De må svare ja hertil, er der kun at sige, at det er til Deres egen skade, for De står her overfor et våben, der er så frygteligt og forfærdeligt, at det kan bruges til at ødelægge Deres liv og land med, og det er desværre også, hvad det bliver brugt til. Det er på dette område, at De træffer Danmarks diskrete enevælde i fuld figur.

Hvad er mere nærliggende end at gå til det værst tænkelige – og reelt foreliggende! – eksempel på dette område? Talen er om den Bekendtgørelse af Protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling, der flere gange er blevet fremhævet her i tidsskriftets spalter. Det var den, der med et pennestrøg af Poul Hartling den 12. juni 1968 åbnede riget for alle virkelige og påståede flygtninge i nutid og fremtid. (Et indskud om terminologien. Det er ligegyldigt, hvorledes en anordning betegner sig: Som anordning, kgl. anordning, bekendtgørelse eller på anden måde, når blot hovedsagen er i orden, som er den, at en sådan anordning ikke strider mod nogen af Folketinget givet lov – loven er altid trindhøjere end anordningen).

Vi står i dette tilfælde over for en bekendtgørelse, der aldrig har været forelagt Folketinget, som dette ting aldrig har behandlet og vedtaget i lovs form, og som landets dagspresse og folketingsvælgere aldrig har haft lejlighed til at tage i øjesyn, idet man slet ikke anede, hvad der var under opsejling, og blev virkeliggjort bag det danske folks ryg. Da denne bekendtgørelse hævdes at angå mellemfolkelige forhold, så skal den ifølge lov om udgivelse af Statstidende offentliggøres i dette blads afde-

ling C, og det blev den da også. Der er imidlertid et par ting at sige om lovtidende C. Det er en publikation med meget få læsere. Det siger sig selv, at almenheden ikke er læsere her. Dagspressen er det heller ikke. Var den det, ville vore dagblade se noget anderledes ud. Men det gælder tillige, at det overvældende flertal af danske jurister aldrig sætter deres ben i lovtidende C. Men nu kommer vi til det værste, og hold Dem godt fast med henblik på følgende citat: ”For så vidt en traktat binder borgerne uden særlig transformationslov, er optagelse i afdeling C tilstrækkelig til dens ikrafttræden”.

Ved Bekendtgørelse af Protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retstilstand åbnede daværende statsminister Poul Hartling Danmark for alle virkelige og påståede flygtninge i nutid og fremtid.

Disse linier er et citat fra Karnovs kommentar til lovtidendeloven, og hvor er det dog befriende, når der for én gangs skyld tales et godt og klart dansk! Her er bladet dog taget fra munden og det er sagt, at De kan regeres, helt uden at De selv eller noget Folketing er blevet ulejlighet med spørgsmålet. Talen er her om regler, der ikke står i nogen lovtækt, men som alligevel er bindende for Dem. Det er måske ikke særligt rart at få at vide, men det er helt sikkert meget gavnligt, at De ved besked om det.

De, der forsvare denne tingenes tilstand, vil rive os andre i næsen, at det

dog intet vil sige, når man ved lov kan sætte en sådan anordning ud af kraft, eftersom anordningen altid er trinlavere end loven og aldrig kan have gyldighed imod lovens ord. Men hvad kan det nytte, når det aldrig sker! Folketinget har aldrig nogensinde på de internationale humanistiske konventioners område gjort dette. Aldrig nogensinde. Ikke én eneste gang. Mens man løbende reviderer de rent nationale retsregler (hvilket også er tingets opgave og pligt), så har en sådan revision aldrig fundet sted på dette internationale område (skønt pligten og opgaven må være den samme her). Og partierne har aldrig haft modet til under en valgkamp at ivre for indførelsen af de regler, der nu ifølge Danmarks diskrete enevælde og utøjlet udøvelse af regeringsmagt truer det danske folk på dets nationale eksistens. De har ikke modet til dette, fordi de kender prisen på valgdagen. Og deres frygt for folkeafstemningen har sin rod i dette forhold. Ret beset er det det danske folk, som de frygter.

Vi vil til slut stille et spørgsmål, som det må påhvile enhver folketingsvælger at besvare. Forestil Dem i tankeeksperimentets form, at der den dag i morgen er et flertal i det danske folk og i det danske Folketing for dødsstraffens genindførelse, altså en situation, der er parallel med den, der forelå i 1945 efter besættelsens ophør. Forestil Dem endvidere, at dette udmønter sig i gyldige straffebestemmelser. Sådanne bestemmelser vil klokkeklart stride mod Protokol nr. 13 af 3. maj 2002 vedrørende afskaffelse af dødsstraf under alle forhold, hvilken protokol er en del af den europæiske menneskerettighedskonvention. Selvsagt vil en sådan tænkt tilstand udløse en storm af inden- og udenlandske protester, og det danske folks pligt til at lystre udenlandske kræfter (nemlig Europarådet) vil blive fremhævet. Og nu kommer spørgsmålet. Hvem skal træffe afgørelsen i dette tænkte tilfælde? Hvis De mener, at det danske folk skal træffe den, så er De folkestyrets og folkesuverænitets mand. Hvis De mener, at Europarådet skal træffe den, så har De vendt folkestyret ryggen og prisgivet Deres land til fremmedstyre.

Sværere er det ikke. Og afgørelsen er Deres.

Om offentlige midler og den organiserede godhed

Det fortaber sig i det uvisse, hvilken gavn Danmark har af at give skatteydernes penge til GGGI og om en dansk politiker overhovedet skal sidde som formand i en organisation, som regering og Folketing, ikke har indsigt i.

Af Mogens Camre, tidl. MF og MEP

Lad mig begynde med at fastslå, at Danmark ved hjælp af verdens højeste skattetryk har skabt en helt ufattelig lighed mellem dem, som skaber landets produktion og dem, som bare lader sig forsørge. Det er enestående i verdenshistorien, at man indretter et samfund, hvor alle arbejdsføre mennesker, danskere som ikke-danskere, som ikke kan eller vil skabe en produktion, som kan dække deres løn, har ret til at blive forsørget af dem, som arbejder. Og ikke nok med det: alle de, som ikke synes om det arbejde, de er i stand til at udføre, har ret til at vælge at blive forsørget af den arbejdende befolkning, og vel at mærke blive forsørget på et niveau, som ligger tæt på den arbejdende befolknings.

I Danmarks storbyer er der ikke nok af danskere, som gider køre bus eller taxa, at gøre rent eller arbejde på hotellerne. Det arbejde må gøres af udlændinge, mens danskerne holder fri på fuld understøttelse. Derfor har Danmark gamle og syge mennesker, som ikke bliver passet ordentligt, gamle på plejehjem, som kun kan blive hjulpet på toilettet tre gange om ugen, af den simple grund, at der ikke er penge nok til personale – fordi pengene er brugt til at de, som kunne gøre arbejdet, kan holde evigt fri. Uden for Danmarks grænser tror både politikere og godtfolk, at vi ikke er rigtig kloge, og det kan man ikke fortænke dem i. Det er under alle omstændigheder forståeligt, hvis de hårdt beskattede danskere i bred almindelighed er noget nærtagende med, hvad deres penge bliver brugt til.

I dette mærkelige land har også janteloven og den almindelige misundelse naturligtvis kronede dage, for når det er vedtaget, at alle er lige og alt er lige

meget, kan det ophidse en del mennesker, at nogen har mere end Dovne Robert og Fattige Carina. Derfor måtte det naturligvis blive året 2013's mest opsigtsvækkende skandale, at den tidligere statsminister, Lars Løkke Rasmussen i for lang tid har fulgt de rejseregler som var gældende i miljøorganisationen GGGI, og som altså betød, at Løkke kunne rejse med fly på 1. klasse. Det er i lang tid lykkedes pressen og regeringspartierne at gøre denne sag til en altoverskyggende skandale.

Det vil ingen kunne forstå uden for Nordeuropa, for uden for Nordeuropa er den politiske verden meget anderledes end her. Det var den naturligste ting i verden for hr. Kinnoch og hans kone at snyde det danske skattevæsen. Selvfølgelig vidste Helle, hvad danske skatte-

love bestemmer. Hun er cand.scient.pol. og skønt det ikke er en økonomuddannelse, lærer scient.pol.'erne hovedprincipper i skattelovgivningen. Men som tidligere EU-kommissær Madame Edith Cresson sagde, da hendes dispositioner blev anklaget for at være korrupte og ulovlige: "Sådan har vi da altid gjort i Frankrig". Hun endte selvfølgelig med at blive frifundet.

Nu er Løkkes problem ikke kun, at han har benyttet 1. klasse ti gange. Det er mere betænkeligt, at han ikke har haft styr på betalingen af datterens flybillet eller på bilagene for de honorarer, han

har modtaget fra GGGI. Han burde vide, at en politikers pengesager altid skal kunne tåle at komme under lup og, at uorden i egne bilag altid vil rejse spørgsmålet om hans/hendes evne til at styre statens meget større penge. Regeringspartierne har længe glædet sig og krævet Løkkes afgang. Der er ingen, der har krævet Helles afgang på grund af skattesagen.

Netop medens dette skrives, ser det ud til, at denne sag er ved at afsløre en anden og meget mere omfattende skandale, for selv om Løkke alene er ansvarlig for sit bilagsrod, er det i hvert fald regnet i penge en større skandale, at Folketinget har bevilget 90 mill.kr. til den dubiøse organisation GGGI, som de færreste havde hørt om, før Løkkes rejsesag. Det fortaber sig i det uvisse, hvilken gavn Danmark har af at give skatteydernes penge til GGGI og om en dansk politiker overhovedet skal sidde som formand i en organisation, som regering og Folketing, ikke har indsigt i. Det må simpelt hen have været kendt for Udenrigsministeriet og for ministeren for udviklingsbistand, den meget erfarne Christian Friis Bach, hvilket administrativt niveau GGGI har og hvordan organisationen sløser med

offentlige midler, og det er uforståeligt, at Løkke ikke blev advaret på forhånd. Danmark vil gerne spille superstat og det indebærer åbenbart at være godgørende eller godtroende bidragyder til den slags internationale eller halvt internationale organer. Alle disse organisationer bruger penge på en måde, som kunne vælte enhver dansk regering, men det taler vi ikke om, vi må holde gode miner til slet spil, for ellers får vi ikke lov at lege med i de stores klub.

Sidst viser det sig så, at Udenrigsministeriet og Statsministeriet siden begyndelsen af november har været bekendt

med, at de rejseregler, som Løkke har fulgt, var fastlagt og godkendt af den bestyrelse, som Friis Bach på det tidspunkt var medlem af – i klar modstrid med de oplysninger Friis Bach havde fået i hånden fra embedsmændene, og som han havde afgivet til Folketinget. Det er åbenbart, at de to ministerier bevidst har holdt oplysningerne tilbage i ugevis – indtil kommunalvalget var overstået. Det interessante spørgsmål er, hvem, der har truffet beslutning om hemmeligholdelsen. Det er næppe embedsmændene, som selv har taget partipolitiske hensyn, og da sandheden blev afsløret for minister Friis Bach den 20. november, blev han så oprørt over forløbet, at han straks nedlagde sit hverv som minister.

Nu frikender den nye viden om rejse-reglernes tilblivelse ikke totalt Lars Løkke for et ansvar for bilagsrodet, men Løkkes brøde ville klart være blevet vurderet anderledes, hvis sandheden var kommet frem før valget den 19. november. Balladen om rejsesagen gav Venstre et dårligere valg og socialdemokraterne et bedre, fordi disse oplysninger ikke blev fremlagt rettidigt, og man skal være naiv for at tro, at forsinkelsen skyldtes en fejl. Friis Bach, som må konstateres at være en hædersmand, blev i hvert fald så oprørt over de to ministeriers spil, at han på stedet nedlagde sin post.

Sidste akt i dette drama er næppe spillet endnu og under alle omstændigheder bør sagen give os alle anledning til at se mere kritisk på Folketingets bevillinger til forskellige internationale organisationer. Vi betaler i blinde uden at vide, hvordan pengene bliver brugt. I alle internationale organisationer, EU, FN, alle FN's utallige underorganisationer og i Europarådet har de ansatte (ikke de valgte) skattefrie lønninger og pensioner. I alt hvad vi ellers betaler til af allehånde overflødige eller direkte skadelige NGO'er har de ansatte ledere toplønninger og ingen kontrollerer omfanget af dyre rejser. I Røde Kors' hovedkontor i Geneve er der meget flottere end på Amalienborg.

Hvis nogen vil bekymre sig om spild af skatteydernes penge, kunne de passende begynde med at fjerne statstilskud til alle NGO'er. Uanset at enkelte af disse Non Governmental Organisations har

Røde Kors' hovedkontor i Geneve. Her er meget flottere end på Amalienborg.

lødige formål, indebærer selve konstruktionen en udemokratisk indflydelse. Sagen er, at ganske få mennesker slutter sig sammen for at promovere en eller anden sag over for regeringen, parlamentet og offentligheden. De opnår derved en helt uforholdsmæssig indflydelse i forhold til andre mennesker, hvis politiske indflydelse er reduceret til et enkelt kryds på valgdagen, og de får derved også fingrene i statskassen til deres eget helt specielle formål, som ganske ofte ikke nyder almindelig tilslutning.

Vi kunne også droppe udgifter til Europarådet, som er et levn fra tiden efter 2. Verdenskrig. "Intet sted er selvglæden og selvovurderingen større end i Europarådet" som en fremtrædende dansk diplomat udtrykte det. Der foregår intet, som ikke gøres bedre i andre organer. Europarådets politiske medlemmer og embedsværk har travlt med at undergrave Europas politiske frihed og sikre fjendtlighedsindede ideologier som islam rettigheder og privilegier vendt mod europæerne. Organisationen er i realiteten en papirtiger – Rusland er f.eks. medlem og blæser naturligvis på konventionerne – og det er kun vores egen dumhed, der får os til at fortolke konventionerne, så de skader os selv.

Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg kunne også nedlægges. For det første behandles den altovervejende del af de mange tusinde klager slet ikke. De lande, som ikke synes om domstolens afgørelser, ser bort fra dem og de, som retter ind efter domstolen, har i forvejen et retsvæsen, som varetager landets eg-

ne interesser langt bedre. Men det er netop kernen i problemet: Vi må ikke varetage vore egne interesser - de som vil erobre og ændre Europa har fået rettigheder, og det er dem, Europarådet og domstolen har travlt med at støtte. Desværre bukker vore uvidende og uerfarne politikere for internationale organer, hvis målsætning de ikke kender eller ikke forstår.

FN's overdimensionerede administration, som lønner masser af mennesker på et højt niveau, kunne skæres ned, uden at det ville ramme de udviklingsopgaver, der gennemføres i FN-regi. Den amerikanske tidligere FN-ambassadør John Bolton udtrykte det sådan: "Man kunne uden problemer rage de øverste ti etager i FN-bygningen i New York ned." Men for danske politikere er FN fredhellig – tilbedelsen er massiv, skønt en stor del af FN's medlemsstater er korrupte diktaturstater. Og så har vi hele EU's penge-omfordelingscirkus, men det er så stor en sag, at den ikke skal omtales her.

Vi tør ikke se sandheden, at pengeoverførslerne til internationale organer ikke ydes med tilstrækkelig indsigt i, hvad vi – og de formål vi søger at støtte - får ud af dem. Sagen om GGGI har om ikke andet været lærerig, for selv om 90 millioner kr. kun er et lille beløb ved siden af så mange andre støttebevillinger og Lars Løkkes rejser en endnu mindre andel, har sagen afsløret, at vore egne magthavere handler i blinde i forhold til internationale organisationers brug af danske skatteydernes penge.

En rådden kultur

Der er tegn på et gryende ungdomsoprør i det muslimske miljø i Danmark. Flere begynder at tænke selv.

Jeg fortryder

Det begyndte med, at den tidligere imam, Ahmed Akkari (født i 1978), i 2008 gav udtryk for, at han fortrød sin medvirken til den såkaldte Muhammedkrise i 2005-2006. Samme år blev han lærer i Grønland, hvor han må have haft tid til at tænke grundigt over tilværelsen, for efter hjemkomsten i 2010, lagde han i voksende omfang afstand til islam og dens politiske doktriner. I et interview i BT 29/8 2013 erklærede han sin støtte til ytringsfriheden og sagde blandt andet:

"Jeg er blevet meget klogere. I dag forholder jeg mig meget kritisk til hele tankesættet i det miljø, jeg selv repræsenterede. Der er noget gruelig galt, når alt bliver opfattet som en kamp mellem det gode og det onde, hvor man selv repræsenterer det eneste gode. Alle anderledes tanker bliver opfattet som et angreb, der må bekæmpes, og det er farligt."

I samme interview siger han undskyldt til Naser Khadar, som han tidligere var lodret uenig med.

Spurgt om sin holdning til Pia Kjærsgaard svarede han:

"I dag kan jeg meget bedre forstå den skepsis overfor indvandrere og muslimer, som hun og partiet repræsenterer. Jeg har boet i Danmark, siden jeg var syv år, og jeg kan godt huske, hvordan Danmark var dengang. Min far taler også tit om det. Befolkningen var ikke så splittet, og der var en anden naivitet og tryghed, som er ved at forsvinde."

Ahmed Akkari har i løbet af efteråret 2013 holdt adskillige foredrag og deltaget i mange debatter, hvori han har lagt afstand til det radikale muslimske miljø og erklæret sin opslutning til den danske demokrati. Han er - forudsigeligt - blevet mødt med stenkast, fordømmelser og dødstrusler fra det miljø, han kritiserer.

Os og dem. Opgør i digtform

Den 17/10 udkom den mest solgte og mest omdiskuterede digtsamling i mange år. Den er forfattet af en kun 18-årig palæstinenser ved navn Yahya Hassan. Digtsamlingen bærer samme navn. I digtene tager Yahya Hassan et kontant opgør med sin baggrund og anklager sine forældre og hele indvandermiljøet for vold, hykleri, kriminalitet og socialt bedrageri. I et af digtene hedder det:

"De har svinet jøderne til og advaret deres børn mod at stole på danskerne. Selv rådnede de op på kontanthjælp. Der er da ikke noget at sige til, at vi står med en generation af dumme mennesker, når forældrene er så idiotiske. De har fritaget deres børn fra kristendom og idræt. Alene det, at man ikke må bade sammen med danske børn, skaber en kropslig distance. Det er hele tiden os og dem."

I et interview i Jyllands-Posten den 8/10 2013 med overskriften "Jeg kan ikke bruge Allah til noget", siger han blandt andet:

"Ghettoerne er fyldt med dumme perkerer, som render rundt i joggingtøj. De går til fredagsbøn, men bruger ugens øvrige dage på at stjæle, hæle, drikke sprut og gå i seng med danske piger. Når de sidder i fængsel, bladrer de lidt i Koranen, anskaffer sig en bedekæde og optjener gode gerninger, så de kan begynde forfra med alt det forbudte. [...] Der er da ikke noget at sige til, at vi står med en generation af dumme mennesker, når forældrene er så idiotiske."

På en måde er det lidt underligt, at digtsamlingen har givet anledning til en voldsom diskussion i samtlige medier, for digtenes litterære kvalitet er meget middelmådig, og det faktuelle indhold i digtene har man kunne læse om i Danskeren igennem 27 år. Sensationen består vel dybest set i, at der findes en ung mand i det muslimske miljø, som har vist evne til selvstændig tænkning.

En rådden kultur

Den 29/10 bringer Politiken en artikel af maskinmesterstuderende Ahmad Mahmoud, som bakker op om Hassans kritik af en kultur, som han selv lever i og bærer de synlige mærker af:

"Når jeg iagttager mit brændemærke på kroppen efter min fars cigaret. Når jeg tænker på mine søstre, der blev gift som 16-årige og hevet ud af uddannelse. Når jeg husker tilbage på min bror, der blev smidt ud i en kold bruser og tæsket med et bælte.

Når jeg tænker tilbage på samtalerne i køkkenet, som handlede om, hvordan man kunne snyde sig til pension.

Når jeg stadig kan høre min søsters gråd, da hun blev tvunget ind i bilen til sit bryllup. Når jeg i glimt ser min far slå sine svigerdøtre ... Så betyder religion og tilgivelse intet for mig.

Derfor er det så vigtigt, at diskussionen ikke kommer til at handle om religion og tilgivelse.

Det handler om en rådden kultur. En kultur, som det haster så meget med at ændre."

Mellem æblegård og humlehøve

"Yahya Hassans digte beskriver en verden, som på alle mulige måder afviger fra H.C. Andersens kærlighedsdigt til sit land. H.C. Andersen havde til hensigt at skabe en fælles kærlighed og forståelse, mens Yahya Hassans digtsamling løfter sløret for et inficeret Danmark. Det smukke er ikke til stede. Det er et samfund, der bygger på vold, løgne, hykleri og bedrag"

Med disse ord indledte Ahmad Mahmoud sin artikel.

Det er opmuntrende, at der findes unge i det muslimske miljø, som har opdaget, hvad de er i færd med at ødelægge. Det har de endnu ikke opdaget på Politiken.

HV

Vladimir Putin om national identitet

Nedenstående er et udsnit af en tale, præsident Putin holdt på Valdai-forums møde d. 19. september 2013

En anden fare for den russiske nationale identitet har forbindelse med den udvikling, der foregår uden for Rusland. Den omfatter udenrigspolitik, moral og andre aspekter. Vi kan se, at mange Euro-Atlantiske stater - Vesten - er slået ind på en kurs, hvor de fornægter deres egne rødder inklusive deres kristne rødder, som er grundlaget for den vestlige civilisation.

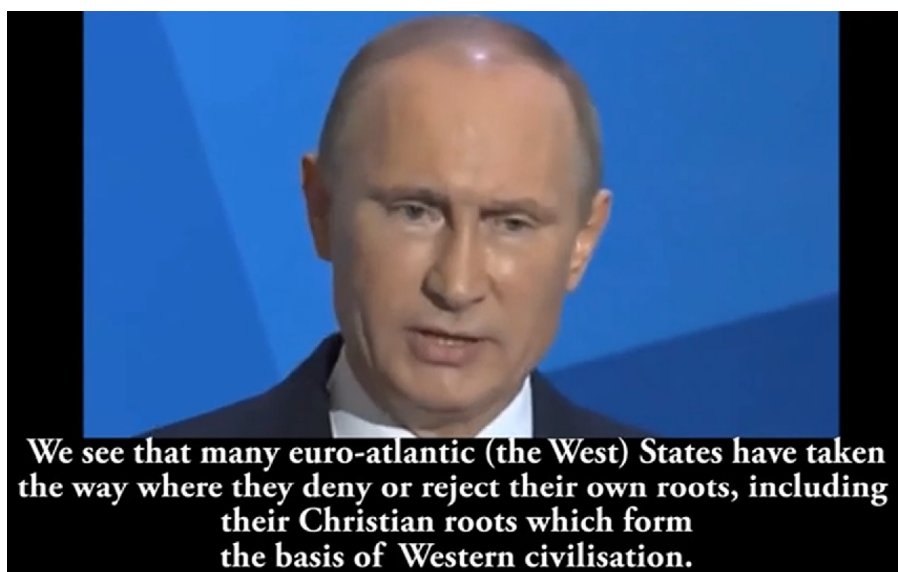
I disse lande fornægter man det moralske grundlag og enhver form for traditionel identitet. Nationale, religiøse, kulturelle og endog kønslige forskelle fornægtes eller relativiseres. Der anses et homoseksuelt partnerskab juridisk som ligeværdigt med en familie med mange børn, og tro på Gud på lige fod med tro på Satan.

Yderligheder og overdrivelser af politisk korrekthed i disse lande fører til seriøse overvejelser om at lovgive politiske partier, som agiterer for pædo-fili.

I mange europæiske lande er folk flove over deres religiøse tilhørsforhold og er bange for at tale om dem. Kristne heligdage og højtider afskaffes eller får "neutrale" navne, som om man skammer sig over disse højtider. På den måde skjuler man de dybereliggende moralske værdier bag disse højtider.

Og disse lande forsøger at påtvinge andre lande denne model Jorden over. Jeg er overbevist om, at det er den direkte vej til at nedgøre og primitivisere vor kultur. Det fører til en dyb demografisk og moralsk krise i Vesten. Findes der mon et bedre bevis på moralsk krise i et samfund end tabet af evnen til at reproducere sig selv? I dag er der næsten ingen udviklede lande i Vesten i stand til at overleve på længere sigt set fra en reproduktionsmæssig synsvinkel - end ikke ved hjælp af indvandrere.

Uden de moralske værdier, som er rod-fæstede i kristendommen og andre verdensreligioner - uden regler og værdier, som er blevet formet og udviklet igen-

nem århundreder vil menneskene uvægerligt miste deres moralske værdighed. Vi synes, at det er rigtigt og naturligt at bevare og forsvare disse moralske værdier.

Man skal respektere ethvert mindretals ret til selvbestemmelse, men samtidig kan der ikke og må der ikke herske nogen tvivl om flertallets rettigheder.

Samtidig med at denne udvikling finder sted i Vesten på nationalt niveau, kan vi på det internationale niveau observere bestræbelser på at skabe en enpolet forenet verdensmodel gående ud på at relativere og fjerne internationale rettighedsinstitutioner og national suverænitet. (Putin hentyder til USA). I en sådan enpolet forenet verden er der ingen plads for suveræne stater. Sådant en verden kommer til at bestå af vasalstater.

I et historisk perspektiv ville sådan en enpolet verden (Putin mener styret af USA) betyde opgivelse af egen suverænitet og Gudgivne forskelle.

Rusland vil stå side ved side med dem, som forsvare det synspunkt, at vigtige globale beslutninger skal træffes i fællesskab og ikke kun under hensyntagen til blot én stat (Putin mener USA) eller én gruppe af stater (NATO).

Valdai Internationale Diskussions Klub er en internationalt platform, hvor førende eksperter fra hele verden debatterer Rusland og landets rolle i verden.

Klubben blev grundlagt af det russiske nyheds og informationsbureau RIA Novosti i 2004.

Forumet er opkaldt efter det sted, hvor det første møde blev afholdt i 2004: på Hotel Valdai Holiday Hotel ved Valdai Søen

Kilde: <http://www.youtube.com/watch?v=xDO49vPsPXo>

Tyrkiet transitland for udvandrere

Tyrkiet har lempet visa-reglerne for folk fra muslimske lande, som nu strømmer ind i EU via Tyrkiet.

Vicedirektøren for EUs grænseovervågningsorganisation Frontex, Gil Arias, oplyser, at afrikanske udvandrere køber billige enkeltbilletter til fly fra Marokko og Algeriet til Tyrkiet, hvorfra de fortsætter ind i Europa gennem de mere eller mindre åbne grænser til Grækenland og Bulgarien.

Udvandrerne benytter sig af en ny tyrkisk visa-politik, som går ud på at styrke Tyrkiets indflydelse i Mellemøsten ved at mindske visa-kravene for borgere i andre muslimske lande.

Denne rute til Europa er både hurtigere og mere sikker end den, som menneskesmuglere tilbyder i både over Middelhavet. To sådanne både sank i oktober 2013 i farvandet mellem Libyen og Italien, hvorved flere end 500 udvandrere mistede livet.

Gil Arias forklarer: ”Siden Tyrkiet indførte nye visa-regler for folk fra Nordafrika, er udvandrere fløjet på billige afgange til Istanbul, hvorfra de er fortsat til Grækenland eller Bulgarien, og når de kommer dertil, destruerer de deres rejседokumenter og udgiver sig ofte for at være palæstinensere eller syrere i et forsøg på at få flygtningestatus”.

”Der er ikke noget, der tyder på, at luftfartsselskaberne bevidst medvirker til ulovlig indvandring, men Frontex er magtesløs overfor denne trafik, for der er ingen beviser for, at passagererne havde planlagt at fortsætte ind i EU”, forklarer Gil Arias.

Hans kommentarer kommer på et tidspunkt med voksende spændinger mellem EU-landene som følge af uenighed om, hvordan man forholde sig til indvandringen, og hvordan byrden skal fordeles. I Grækenland er utilfredshed med indvandringen årsag til voksende tilslutning til det højreorienterede parti Gyldent Daggry.

For kort tid siden bekendtgjorde Bulgarien, at landet ville opføre et hegn for at

begrænse tilstrømningen af flygtninge fra Syrien.

Det næsten 40 km. lange hegn skal opføres langs det bjergrige område Elhovo, som er et af de vanskeligste områder at overvåge for politiet. I midten af oktober var der ankommet 6800 indvandrere

siden årets begyndelse, hvoraf 70% er fra Syrien. Bulgarien er EUs fattigste land og har anmodet om ekstra hjælp fra Brussels til at klare problemet.

I midten af oktober kritiserede et portugisisk parlamentsmedlem Storbritannien og Frankrig for de manglende fremskridt i vejledningen af libyske grænsevagter i Libyen, som der er bevilliget 30 mill. Euro til. De fleste både med såkaldte bådflygtninge afgår for tiden fra Libyen. Ana Gomes, som er ansvarlig for EU Parlamentets sikkerhedskomiteé for Libyen, sagde, at bestræbelserne er slået fejl, fordi der ikke findes en egentlig politistyrke eller hær i Libyen efter Gaddafis fald. Mangel på sikkerhed forhindrer personale fra EU's Libyen komité fra overhovedet at besøge det sydlige Libyens grænser til Niger, Chad og Sudan.

”Man kan ikke beskæftige sig med grænsekontrol uden at beskæftige sig med sikkerhedssituationen i Libyen i et større perspektiv”, sagde Ana Gomes, som beskyldte Storbritannien og Frankrig for kun at fokusere på mulighederne for handelsaftaler med Libyen.

Kilde: Irish Independent 21/10 2013

FRONTEX er betegnelsen for Det Europæiske Agentur for Forvaltning af det Operative Samarbejde ved de Ydre Grænser (Det Europæiske Grænseagentur) i EU, som blev oprettet med en forordning i 2004 og som indledte sin virksomhed den 1. maj 2005.

FRONTEX hovedopgave er at indsamle data til hjælp for koordineringen af det operative samarbejde mellem medlemsstaterne om forvaltning af de ydre grænser, og at bistå medlemsstaterne med uddannelse af nationale grænsevagter, indførelse af fælles uddannelsesstandarder, udarbejdelse af risikoanalyser, og følge udviklingen i forskning, der er relevant for kontrol og overvågning af de ydre grænser. Det skal også bistå medlemsstaterne i situationer, der kræver øget teknisk og operativ bistand ved de ydre grænser, og yde medlemsstaterne den nødvendige støtte i forbindelse med tilrettelæggelsen af bedste praksis for tilbagesendelse af tredjelands statsborgere, som opholder sig ulovligt i EU.

"Indflydelsesagenter"

Ytringsfrihed og indflydelsesagenter – hvad ligger der i det?

Af Ole Hasselbalch

Mediedækningen af den nu afgjorte injuriersag mellem journalist og politisk kommentator Jørgen Dragsdahl og historieforsker Bent Jensen var ikke nogen opmuntrende oplevelse.

Ikke mange referenter ser ud til at have forstået, hvilket frontalangreb på ytringsfriheden, sagen udgjorde. Det har således hele tiden været uden for tvivl, at Bent Jensen hos PET faktisk har fundet de oplysninger om Jørgen Dragsdahl, han offentliggjorde i en avis. Hvis videnskabsmænd ikke kan bringe deres resultater i pressen uden at blive ramt af årelange, kunstigt oppustede injuriersager, har medierne et problem. Hvem af dem vil så tale med journalister om noget som helst kontroversielt?

Medierne fremstillede også gennemgående billedet af to modstående politiske fløje. Selve afskyeligheden i det, Dragsdahl har foretaget sig, gled dermed i baggrunden.

Hans samarbejdspartner / medsamsvorne var KGB. Dette foretagende har ufattelige menneskelige lidelser og millioner af menneskeliv på samvittigheden, og det fremmede Sovjets sag med alle midler uden hensyn til konventionel moral og etik. Hvis en journalist med rent mel i posen overhovedet mente at kunne få noget relevant ud af at dyrke sligt selskab, ville han naturligvis informere PET både forud og efterfølgende. Det gjorde Dragsdahl ikke. Han hjalp KGB.

Uagtet det, der kom frem under retssagen, ser det også ud til, at mange stadig ikke har forstået, hvorledes man blev

indflydelsesagent for KGB, og hvorledes en sådan opererede i praksis.

KGB registrerede ikke kritiskløst folk som indflydelses"agenter" – og slet ikke ud fra pyntede oplysninger fra en medarbejder ved en sovjetisk ambassade ude i verden, der ville fremhæve sig selv ved at påstå at have foretaget en rekruttering. Regulære agenter var dyre i drift, og det var karriereødelæggende at have godkendt en person som agent, hvis pågældende senere viste sig ikke at holde vand. Et emne for rekruttering blev derfor gransket, endevendt og diskuteret på flere niveauer i Moskva iht. faste retningslinjer - der herskede fak-

Røde Mor var en af 70'ernes mindre diskrete meningspåvirkere.

tisk dér en vis skepsis over for de ting, der indkom fra ambassaderne ude i verden.

Herunder vurderede KGB, om (agent) emnet befandt sig i en interessant position, hvorfra der kunne øves påvirkning relevante steder og/eller rapporteres interessante oplysninger tilbage, samt på om han/hun faktisk agerede på denne måde. Det vurderedes også, om pågældende handlede iht. KGB's ønsker og var indstillet på at opretholde kontakten

på en sådan måde, at forbindelsen ikke blev kendt udadtil, så at det kompromitterede agentens operationsmuligheder. Man undersøgte endvidere, om agentemnet var villig til at modtage penge, det være sig som "rejsedækning", "forfatterhonorar" eller andet, og om pågældende i det hele optrådte disciplineret. Kort sagt blev en person kun godtaget formelt som agent i KGB-nomenklaturen, såfremt pågældende var styrbar og hans indsats af ikke helt ringe værdi.

Godkendtes en person formelt som agent, blev pågældende medtaget i organisationsplanen og budgettet. Der blev herunder taget højde for de ganske store omkostninger, godkendelsen indebar, f.eks. i kraft af at forbindelsen med agenten skulle opretholdes i konspirative former.

Den, der blev klassificeret som indflydelsesagent, fik det imidlertid ikke nødvendigvis at vide. Det var ikke operativt nødvendigt at oplyse den slags agenter herom. Afgørende for, hvad man fortalte agenten, var derfor en vurdering af, hvorvidt oplysningen risikerede at ville belaste dennes

selvforståelse og virke illusionsforstyrrende på en sådan måde, at pågældende ikke længere kunne forventes at ville arbejde helhjertet.

KGB's afdeling for indflydelsesoperationer, inden for hvis ramme indflydelsesagenterne opererede, havde til opgave at skabe forvirring i NATO-landenes beslutningsprocesser og i den vestlige offentlighed om den faktiske militære stilling mellem øst og vest, om Sovjetunionens hensigter og ønsker mv.

Dette skete bl.a. med skjult og åben propaganda, produktion og plantning af materiale og/eller meninger, ved spredning af helt eller delvis usandfærdige oplysninger med et autentisk præg, herunder løgne, halvløgne og forfalskninger, samt ved forvridning af allerede fastslåede kendsgerninger.

En evt. løgn blev dog ikke nødvendigvis serveret direkte, men hellere i den form, at der søgtes rejst en tvivl om, hvorvidt det mon ikke *kunne* forholde sig således, som løgnehistorien fortalte.

Men i øvrigt anvendtes ikke blot regulært falske informationer, der benyttedes også sande, men udvalgte/sorterede og/eller misforståelige oplysninger (delsandheder). Ligeledes blev der indsluset falske eller manipulative, men tilforladeligt lydende argumenter ("vinklinger") samt blandinger af kendsgerninger med kommentarer, der skabte forvekslinger mellem de to og satte netop *det* (fejlagtige) fakta-billede på nethinderne, KGB ønskede.

Desinformation i *netop* de sidstnævnte former er højeffektiv. Den fremtræder således ikke umiddelbart som det, den er, og den er i modsætning til direkte løgne vanskelig at afsløre og dermed kompliceret at imødegå. Det var derfor let at få vestlige viderebringere af sligt – det være sig regulære agenter, fortrolige kontakter eller blot såkaldt "nyttige idioter" - til at stikke sig selv blå i øjnene mht., hvad de foretog sig. *Al* information er jo i princippet legitim som led i "debatten" i et pluralistisk demokrati. Og så kan kun en omfattende gennemgang af desinformatørens samlede fremtræden i medierne og andetsteds afsløre, at der foregår noget underligt. KGB's indflydelsesoperationer opererede derfor i høj grad ud fra netop dette koncept.

En indflydelsesagent var med andre ord ikke hovedsagelig beskæftiget med bevidstløst at lancere løgnehistorier, der var stukket pågældende i hånden af en KGB-føringsofficer under skumle omstændigheder. KGB havde endvidere et klart blik for, at det kun gennem en selvstændig indsats fra agentens side kunne forventes, at stoffet ville blive lanceret i Vesten på en så indlevet måde, at det gled naturligt ind i meningsdannelsesapparatet dér.

Endvidere opererede en god agent så vidt muligt overhovedet ikke med materiale, der lod sig føre direkte tilbage til KGB, men hellere på grundlag af "inspiration", "inside-information" og "kildehenvisninger" fra den sovjetiske "kontakt" (læs KGB-føringsofficeren på den lokale ambassade). Agenten kunne evt. ligefrem med lidt behændighed fra KGB's side bringes til egenhændigt at "finde" KGB-produceret materiale (der naturligvis i det ydre fremtrådte med en anden oprindelse). Grundmaterialet i desinformationen kunne således også være udsluset fra KGB via kilder ude i verden – styrbare eller medløbende medier, centre, forskere, kommentatorer osv. - som i agentens eget land (her Danmark) ville se tilforladelige ud, ja måske endog virke imponerende.

Eftersom det hos os er lovligt at viderebringe sine egne meninger, også selv om de måtte være inspireret af et KGB, og eftersom man har lov til at bringe selv de mest sindssyge faktaoplysninger, handlede en indflydelsesagent ikke nødvendigvis strafbart. Det vil også kunne forstås, at det i øvrigt var vanskeligt at eftervise oprindelsen til det, han kom med, på en sådan måde, at det overhovedet lod sig eftervise i en straffesag. Kun ganske få herhjemme har beskæftiget sig mere indgående med sådan sporing. Professor Bent Jensen er en af disse få.

Det er forstemmende, at fremtrædende danske politikere dengang ikke var i stand til at se, at de blev taget ved næsen. Det er endnu mere forstemmende, at mange politikere, medie- og kulturpersoner den dag i dag er ude af stand til at forstå, hvad der foregik, men tværtimod har støttet den dybt kompromitterede Jørgen Dragsdahl, eksempelvis:

Biskop Kjeld Holm, filosofen Peter Kemp, de tidligere udenrigsministre Kjeld Olesen og Mogens Lykketoft, tidligere justitsminister Ole Espersen, tidligere indenrigsminister Birthe Weiss, tidligere økonomiminister Marianne Jelved, tidligere miljøminister Lone Dybkjær, tidligere minister og leder af CD Mimi Jakobsen, de forhenværende folketingsmænd Jens Bilgrav-Nielsen og Steen Folke, historikeren Kristian Hvidt, professor Uffe Østergaard, tidligere chefredaktør på Information, David Jens Adler og mange andre.

CNN

Hvad kan man tro på?

CNNs tidligere korrespondent Amber Lyon, som har vundet den journalistiske Emmy-pris tre gange, lækker nu vigtige informationer om CNN.

Hun siger, at netværket bliver betalt af præsident Obamas administration og fremmede regeringer for at undgå skadelige historier og for at konstruere historier og vinkle dem, så de kan fremstå positivt.

Lyon kalder CNN "forfalsket nyt".

Lyon forklarer, at hun var en af fire korrespondenter, som i 2011 blev sendt til Bahrain for at dække "det arabiske forår".

Den dramatiske dokumentar, de producerede, viste den store fare, som både de selv og lokale aktivister befandt sig i. Aktivister blev udsat for tortur, når de faldt i hænderne på Bahrains regeringsstyrker. Men CNN viste aldrig dokumentaren, fordi USA støttede Bahrains brutale regering. Bahrains regering betalte CNN for ikke at vise filmen.

Lyon siger: "*Jeg oplevede på første hånd, at regeringens påstande var løgn, og jeg kunne ikke begribe, at CNN ville have mig til at inkludere regeringens løgne i min reportage*".

Hun afslørede, at hendes reportager ikke var de eneste, der blev holdt tilbage af USAs og andre landes regeringer. Lyon afsløringer blev for meget for CNN, og Lyon blev derfor afskediget i marts 2012.

"*Jeg blev journalist for at afsløre, ikke for at lyve*", udtalte Lyon i en afskedsalut.

Kilde: infowars.com 10/9 2012 og themuslimissue.wordpress.com 21/10 2013

Kriminalisering af "islamofobi"

Den islamiske organisation OIC er en upåagtet, men meget aktiv organisation til bekæmpelse af det frie ord.

Geneve-konference på vej mod kriminalisering af "islamofobi"

Af Deborah Weiss

I sine bestræbelser på at kriminalisere enhver ytring, som er kritisk over for alt, der har med islam at gøre, har den islamiske samarbejdsorganisation OIC (The Organization of Islamic Cooperation) besluttet at oprette en ny rådgivende mediakomité, som skal imødegå "islamofobi".

I september afholdt OIC "Den Første Internationale Konference om Islamofobi: Lov og Medier". Konferencen vedtog adskillige anbefalinger på baggrund af tidligere møder om islamofobi i medierne, lovmæssige og politiske perspektiver. Den endte med enighed om at institutionalisere konferencen og etablere en rådgivende media komité, som mødes under det nyetablerede OIC Media Forum, som har til huse i Istanbul i Tyrkiet.

Formodentlig var konferencens formål at støtte OICs kampagne for at "rette opfattelsen af islam og muslimer i Europa og Nordamerika". Det vil sige at hvidvaske de intolerante, voldelige og diskriminerende sider af islam og muslimer. OIC har iværksat en kampagne, som skal vildlede offentligheden og fjerne enhver forbindelse mellem islam og disse lidet ønskværdige træk og at angribe alle, der holder fast på sandheden, som snæversynede, racister og islamofober.

OIC er en organisation bestående af 57 muslimske lande, hvis langsigtede mål det er at indføre sharialov i hele verden og formodentlig at etablere et verdensomspændende kalifat. Organisationens medlemmer optræder i stigende omfang som en samlet blok i FN, hvorfor organisationen er meget magtfuld, til trods for at få mennesker har hørt om den.

Dens aktuelle mål er at kriminalisere enhver ytring, som krænker islam, hvil-

ket efter OICs opfattelse er alt, hvad der kan kaste et negativt lys på islam og muslimer - også, når det er sandt.

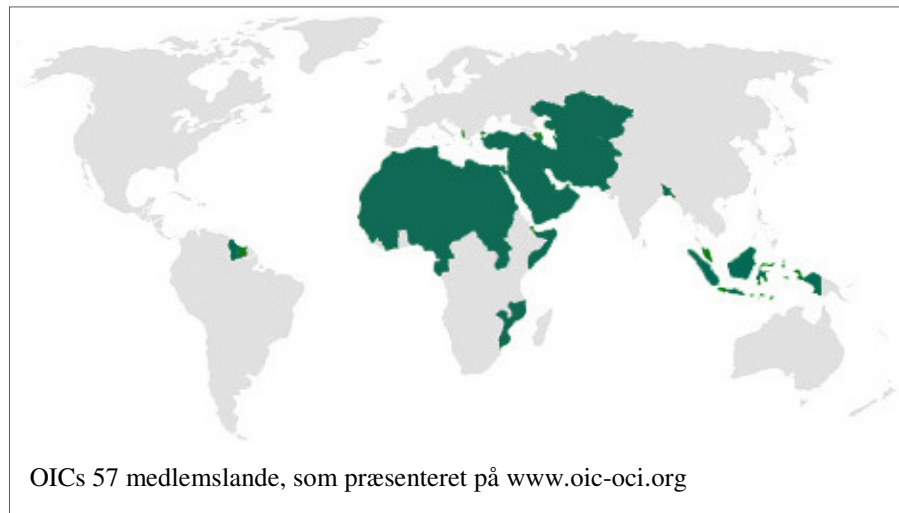
Målet for kampagnen er de vestlige lande, og taktikken går ud på at anklage enhver, der kritiserer islam, for "islamofobi". Organisationen arbejder på at indføre islamisk opfattelse af blasfemi i Vesten og bruger anklager om snæversynethed mod enhver, der siger sandheden om islamisk terrorisme eller islamisk forfølgelse af religiøse minoriteter.

OIC bruger internationale organisationer så som FN og "international forståelse" som platforme for sine bestræbelser. OIC er bevidst om, at det ikke vil føre til noget resultat åbent at forlange afskaffelse af ytringsfriheden i Amerika og Europa. Derfor bruger organisationen bureaukratiske og ansvarsfrie omveje så som FN med anvendelse af en udvandet sprogbrug, som er spiselig i Vesten, og som lægger slør over de underliggende mål.

Desværre har OIC haft succes med at få vedtaget FN-resolutioner, som, hvis de bliver implementeret i lovgivningen, vil

stoppe enhver ytring, som "krænker religion". Men selvfølgelig er OIC kun interesseret i ytringer om islam, og faktisk har alle muslimske lande blasfemilove, som forbyder sådanne krænkelser. Disse love bruges jævnlige til at straffe folk, som taler kritisk om islam. Samtidig bruges disse love til at retfærdiggøre forfølgelse af religiøse mindretal. For eksempel kan praktisering af islam på en måde, som ikke er i overensstemmelse med de officielle regler, medføre fængelsstraf i mange OIC-lande, og OIC har ingen tilsvarende regler til beskyttelse af andre religioner så som jødedom og kristendom imod krænkende omtale.

Da det gik op for USA, at FN-resolutionen til Bekæmpelse af Krænkelser af Religioner kunne få en katastrofal konsekvens for ytringsfriheden, bad USA OIC om at lave udkast til en alternativ resolution om "islamofobi" uden at krænke ytringsfriheden. OIC fremsatte da Resolution 16/18 til Bekæmpelse af Intolerance på Baggrund af Religion eller Tro. I begyndelsen tolkede USAs Udenrigsministerium denne resolution som en beskyttelse af alle former for religiøse minoriteter imod

OICs 57 medlemslande, som præsenteret på www.oic-oci.org

diskrimination og vold, mens ytringsfriheden blev opretholdt.

OIC gjorde det imidlertid klart, at organisationen fastholder sit mål om at beskytte islam imod såkaldt krænkelse. Organisationen manipulerede resolutionens sprogbrug med det mål for øje.

Rizwan Saeed Sheik, som er talsmand for OICs sekretariat, har forklaret, at organisationens mål er at kriminalisere krænkelse af religioner. Det ser ud som om, USAs Udenrigsministerium efterhånden har taget OIC synspunkt til sig, at Vesten er islamofobisk og at islam er en fredens religion, som aldrig må sættes i forbindelse med terrorisme. Til den brug har Obama-regeringen fuldkommen rensat alle sine anti-terrorisme programmer for enhver omtale af islamisk terrorisme. Kun udtrykket "højrefløjsterrorister" er stadig i brug og naturligvis "islamofober" om dem, som krænker islam ved at forbinde islam med terrorisme.

OICs påstand om, at alle religioner og religiøse symboler skal beskyttes mod krænkelse, er åbenlyst usand og er i modstrid med den diskrimination, som "vantro" udsættes for i OIC-landene. I Saudi Arabien nægtes jøder statsborgerskab; i Iran nægtes bahai-troende lige beskæftigelsesmuligheder; i Pakistan fængsles Ahmadiyya-muslimer for at praktisere deres tro; og de kristne koptere i Egypten er udsat for folkedrab. Mange OIC-lande forbyder opførelse og reparation af kirker og synagoger og forbyder minoriteter at dyrke deres tro.

Mødet i september var Den Tredje Istanbul Konference: internationalt mø-

de til indførelse af Resolution 16/18 til støtte for OICs krav om bekæmpelse af "islamofobi" i Vesten.

Hvis OIC virkelig ønskede at bekæmpe islamofobi, ville organisationen overtale terrorister til at afstå fra vold; den ville fordømme folkedrab på kristne i Egypten, og den ville skåne små piger for tvangsægteskaber i OIC-lande. OIC har magt til at stoppe krænkelse af jødiske, kristne, zorastrianske og Bahaiistiske symboler i OIC-landene. Den kan presse OIC-landene til at tage initiativer, der vil ære og respektere religiøse minoriteter i Mellemøsten og andre steder. Gør det - og "islamofobi" i Vesten vil forsvinde.

I stedet for kræver OIC, at medierne censurerer rapporter om islamisk terrorisme, islamisk forfølgelse af religiøse minoriteter og menneskerettighedskrænkelser i islams navn som et forstadium til kriminalisering af det frie ord. Alt dette vil blot forøge og ikke formindske "islamofobi".

Noter:

The Organization of Islamic Cooperation blev oprindeligt kaldt The Organization of Islamic Conference. Navnet blev ændret i 2011.

Denne artikel blev bestilt af The Legal Project, som er en aktivitet under the Middle East Forum.

Kilde: The Legal Project 22/12 2013

Oversat af Harry Vinter

De Gaulle om integration

"Kom ikke og fortæl mig eventyr! Muslimer, har du nogen sinde set dem? Har du set dem med deres turbaner og kjortler? Det er tydeligt, at de ikke er franskmænd! Dem der taler for integration har kyllingehjerner. De forsøger at blande olie og eddike. Ryst flasken. Få sekunder senere vil de være adskilt igen.

Arabere er arabere, franskmænd er franskmænd. Bilder I jer ind, at Frankrig kan optage 10 millioner muslimer, som i morgen vil være blevet til 20 millioner og i overmorgen 40 millioner? Hvis vi foretager en integration, hvis alle arabere og berbere i Algeriet bliver betragtet som franskmænd, ville I så forhindre dem i at slå sig ned i Frankrig, hvor levestandarden er så meget højere? Min hjemby ville ikke længere blive kaldt Colombey-De-To-Kirker, men Colombey-De-To-Moskeer."

Kilde: Édouard Mills-Affif: *Filmer les immigrés*. 2004.

Charles de Gaulle (1890-1970) var Frankrigs præsident 1958-1969.

Danmark rundt

Pengeregn over Mjølnerparken

Over de sidste ti år har Københavns Kommune, Landsbyggefonden og Lejerbo brugt 250,6 millioner kroner svarende til 447.000 kr. pr. lejlighed på forbedringer i Mjølnerparken, men uden held. Det københavnske kvarter er fast inventar på den årlige ghettoliste. Det er en høj pris for en meget lille effekt, konstaterer Jakob Hougaard (S), Københavns tidligere integrationsborgmester.

Kilde: Berlingske 11/10 2013

Pengeregn over Fisfis

Familien til den udvisningsdømte bandede Mahmoud Khalil Salem, også kendt som Fisfis, kostede i 2012 Odense Kommune 4,5 mill. Kr. Pengene er gået til moderens pension, anbringelser af to af børnene og sociale foranstaltninger til fire andre af børnene. Det fortæller Dansk Folkepartis medlemmer i byrådet, Alex Ahrendtsen og Pernille Bendixen. "Det er forargeligt, og jeg synes, at rådmanden har et enormt ansvar. Det har han råd til, og så skærer de samtidig på skolerne. Det skal bare slutte. Nu skal Vollsmose ikke gå fri længere. Nu må de skære ned og føre pengene over til skolerne. Vi vil simpelthen ikke finde os i det," siger Alex Ahrendtsen, der også sidder i Folketinget.

Kilde: Metroexpress 27/10 2013

Terror ved Mjølnerparken

Beboere i stueetagen på ydre Nørrebro bliver tyranniseret af unge, der smadrer ruder og kaster ting ind i stuerne. Brosten og kanonslag er nogle af de ting, som flere beboere i stuelejlighederne på fx Brynhildegade og Valkyriegade lige ved Mjølnerparken på ydre Nørrebro har måttet samle op fra stuegulvet. Politiet advarer de terroriserede beboere imod at tage sagen i egen hånd.

Kilde: MetroXpress 22/10 2013

Overfald på brandfolk

Stenkast, bagholdangreb og benzinbomber er i dag hverdagskost, når brandfolk i dag rykker ud i de efterhånden flere og flere bebyggelser og kvarterer, der er domineret af indvandrere. "Det er en skræmmende og katastrofal udvikling, som vi især oplever i områder som Vollsmose, Tingbjerg og Gellerup. For brandfolkene er det en unødvendigt stressende faktor, som i sidste ende kan koste menneskeliv," siger formanden for foreningen Brandfolkenes Organisation, Jesper Bronée, til Den korte Avis.

Kilde: Den Korte Avis 6/9 2013

Kioskejer afkrævet beskyttelsespenge

Om aftenen d. 19/10 blev der affyret flere skud mod kiosken NærKøb i Hedehusene. Kioskens ejer var forinden blevet afkrævet 300.000 kr. i beskyttelsespenge og truet med at blive nakket og få kiosken brændt af, hvis han ikke betalte. Politiet anholdt kort efter tre mænd fra lokalområdet. Der menes at være to medgerningsmænd.

Kilde: EkstraBladet 20/10 2013

Forelsket mand tortureret

En 31-årig palæstinenser forelskede sig i en 19-årig fraskilt palæstinensisk kvinde. Det fik tilbage i marts måned den fraskilte mand og kvindens brødre til at bortføre manden, hvorefter de udsatte ham for timelang tortur. Bl.a. fik han

det ene øre skåret af. De fire mistænkte som også er palæstinensere, kommer for retten i november. De nægter sig skyldige. Alle involverede er fra Vollsmose.

Kilde: EkstraBladet 25/10 2013

Fængsel til bandede medlemmer

To 20-årige medlemmer af banden Loyalt to Familia (LTF) er ved Retten i Glostrup hver blevet idømt ti års fængsel for drabsforsøg, våbenbesiddelse og brandstiftelse. En tredje tiltalt blev frifundet. Retten fandt det bevist, at de to 20-årige forsøgte at dræbe en 17-årig mand, da de fra en bil skød mod et pizzeria i Bagsværd 18. marts i år.

Kilde: BT 18/10 2013

Hundelufter invalideret af unge

Tilbage i maj luftede en 59-årig mand sin genbos puddelhund. Det kom til at koste ham både førligheden og evnen til at tale, da to unge muslimske mænd udsatte ham for et særdeles brutalt røveri. D. 15/10 blev voldsmandene idømt henholdsvis 2 års og 15 måneders fængsel. En tredje mistænkt blev frikendt, på trods af, at han ændrede forklaring flere gange. Han har nu søgt erstatning på 115.000 kr. for uberettiget fængsling. Det invaliderede offer har fået tilkendt en erstatning på 10.000 kr.

Kilde: Dagens 23/10 2013

Julehjælp til folk, som ikke fejrer jul

90% af ansøgningerne til Kirkens Korskær på Nordals om julehjælp kom fra muslimer, som ikke fejrer jul. Formanden undrer sig, men diskriminerer ikke. "Julehjælp handler jo om kristen næstekærlighed", udtaler han.

Kilde: EkstraBladet 14/11 2013

Jorden rundt

Vold mod Sverigedemokrater

Natten til den 5/11 sprængtes en bombe i en bil tilhørende et aktivt medlem af SD i Bohuslän. Det samme skete samme nat i en bil i Dalsland. Natten til den 4/11 blev to biler tilhørende medlemmer af SD i Norra Bohuslän overmalet med hadefulde slagord. Yderdørene i de pågældendes boliger blev ligeledes overmalede med hadefulde slagord. Den 5/11 blev SDs formand Jimmi Åkesson overfaldet af venstreekstremister, da han signerede sin nye bog "Satis Polito" på Nytorget i Stockholm. En 60-årig kvinde, som kastede en tærte i hovedet på partiformanden, blev straks anholdt og ført til politistationen, - hvor hun kort efter blev sat på fri fod.

Kilder: Avpixlat og Aftonbladet 5/11

Deres egen skyld

Som kommentar til, at SD-politikeren David von Arnold Antoni var blevet overfaldet i sit hjem og var blevet tortureret med en kniv, udtalte Sveriges statsminister Fredrik Reinfeldt:

"Jag tar avstånd från alla former av våld och hot. Men vill gärna påpeka att de som lever på att driva upp ett vi- och dom-tänkande och ett i grunden hatfullt sätt att se på relationer mellan människor inte ska bli förvånade om sådant händer."

Kilde: Kvällsposten 15/9 2010

"Dette er vores hjem"

D. 4/11 gik 10.000 russere i demonstration i Moskva i protest imod den muslimske tilstedeværelse i russiske byer. "Hvorfor er der fremmede i vore byer. Dette er vores hjem", udtalte en ung kvinde. Demonstrationen kom få dage efter, at en russer blev myrdet af fremmede.

Kilde: Ekstra Bladet 4/11 2013

Livstidsfængsel til journalister

Den "farlige" journalist Füsün Erdogan blev efter 7½ år bag tremmer idømt fængsel på livstid.

5 tyrkiske journalister blev den 5/11 2013 idømt fængsel på livstid for påståede forbindelser til det kommunistiske parti MLKP, som efter den islamiske tyrkiske regerings opfattelse er en terrororganisation. Anklagemyndigheden fremlagde ingen konkrete beviser for den påståede forbindelse. To af de dømte, hvoraf den ene, Füsün Erdogan, har både hollandsk og tyrkisk statsborgerskab, havde i forvejen siddet i fængsel i mere end 7 år. Flere end 60 journalister sidder fængslet i Tyrkiet for kritisk journalistik.

Kilde: IPI. 6/11 2013

Erdogans osmanniske drømme

Under et besøg i den serbiske provins Kosovo, som NATO i 1999 erobrede fra Serbien og forærede til muslimske indvandrere fra Albanien, udtalte Tyrkiets islamiske præsident Erdogan den 23/10, at "Kosovo er Tyrkiet, og Tyrkiet er Kosovo". Erdogans bæg var led i en kampagne op til valget 4/11 2013. Samtidig forbyder den illegale regering i Kosovo politikere fra Serbien at besøge provinsens kristne serbere.

Kilde: Tanjug 25/10 2013

Muslimsk terror i Beijing

Den 28/10 2013 eksploderede en bil på Den Himmelske Freds Plads, hvorved to turister mistede livet og 40 blev såret. I bilen var tre selvmordsterrorister, som selvsagt også mistede livet. Alt tyder på, at muslimske separatister fra Xinjiang-provinsen står bag angrebet. Myndighederne har arresteret 5 personer, som mistænkes for medskyld. Myndighederne skærper nu årvågenheden over for religiøs ekstremisme.

Kilde: Beijing News 2/11 2013

Slut med at vende den anden kind til

På Mindanao i Philippinerne har muslimske hellige krigere i årevis terroriseret deres kristne naboer for at jage dem bort, overtage deres jord og skabe en muslimsk enklave. Nu har mange kristne imidlertid fået nok og har dannet militser, som giver muslimerne tilbage med samme mønt.

Kristne krigere i Philippinerne.

Efter at have været ofre for myrderier og overgreb fra tilrejsende muslimske hellige krigere, har kristne i Syrien indset, at valget står mellem Assad eller udslettelse. De har derfor dannet militser, som kæmper sammen med de syriske regeringsstyrker.

Noget tilsvarende er sket i Bartella i det nordlige Irak, hvor de kristne tidligere betalte jizza (beskyttelsespenge) til muslimerne - uden at få beskyttelse. Nu har de dannet deres egen militser.

Kilde: shoebat.com 10/11 2013

Kriminalisering af indvandring eller blot afvisning

Katja Franko Aas & Mary Bosworth (red.):

The Borders of Punishment.

Migration, Citizenship, and Social Exclusion.

(Oxford University Press, 2013. 315 sider).

Når en flok kriminologer sætter sig sammen om et projekt, falder det sjældent ud til almindelige borgeres fordel. Ej heller denne bog, hvis grundsynspunkt er, at udviklingen tenderer mod en "global apartheid", hvor de rige lande forhindrer de fattige indbyggere i at migrere. Undertonen er selvfølgelig, at der er tale om en form for uretfærdighed, men man glemmer, at i modsætning til den sydafrikanske apartheid skyldes skævhederne i verden ikke et bevidst eksklusionsprojekt (skønt konspirationsteoriene flourer), og den fattige verdens mindre produktivitet kan ikke opvejes af omfordeling endsige befolkningsflytninger. Rent bortset fra, at dette ville være en uretfærdighed mod i-landene, der så sandelig selv har arbejdet for velstanden.

At der med en af forfatternes ord kan siges at være et "hykleri" i Vesten, når vi ikke vil lade vore demokratier gælde alverden, skyldes kun, at akademikere i stil med bogens forfattere har postuleret nogle "universelle rettigheder", som aldrig reelt har kunnet håndhæves, hvilket ikke har holdt de selsomme akademikere tilbage fra at kritisere deres egne samfund for ikke at leve op til disse luftkasteller. Hvis man i udgangspunktet står fast på, at hvert demokratis grundlag er nationalt, undgår man at hykle.

I bogen ses det som et problem, at indvandringskontrol i stigende grad kriminaliseres som en del af den almindelige

strafferet ("krimmigration"). Men det påpeges, at denne kriminalisering tit faktisk øger den juridiske beskyttelse af indvandrerne, fordi de dermed får del i de øvrige borgeres retssikkerhedsgarantier såsom krav på en fair proces og en vis fængselsstandard, hvilket er fraværende i den rent administrative håndhævelse af grænsekontrol, hvor illegale migranter forbliver "uden for loven". Det er noget vrøvl, når det i bogen hævdes, at kriminaliseringen af indvandringen medfører, at en stor del af verdens befolkning dermed bliver erklæret "illegal", for ingen har jo inviteret disse mennesker hertil, men fra et modsat perspektiv er det bekymrende, at stadig større samfundsressourcer må sættes ind på at behandle sager, der drejer sig om åbenlyst grundløse ophold her. Som alternativ kan man fremholde Mogens Glistrups ultrakorte indvandringslovgivning: At politiet afgør på stedet og uden appel, hvem der må komme ind.

Bogens forfattere synes at mene, at de har fundet et analytisk guldgrube i indsigten, at det stadig større politiske ønske om at udvise illegale migranter er udtryk for en bredere tendens mod at markere, hvem der hører til og ikke hører til et samfundsmæssigt fællesskab. Kriminologerne glemmer i deres kosmopolitiske drømmerier tilsyneladende ganske basale ressourcspørgsmål og praktiske hensyn til værtssamfundenes kapacitet, der åbenbart anses for ubegrænset.

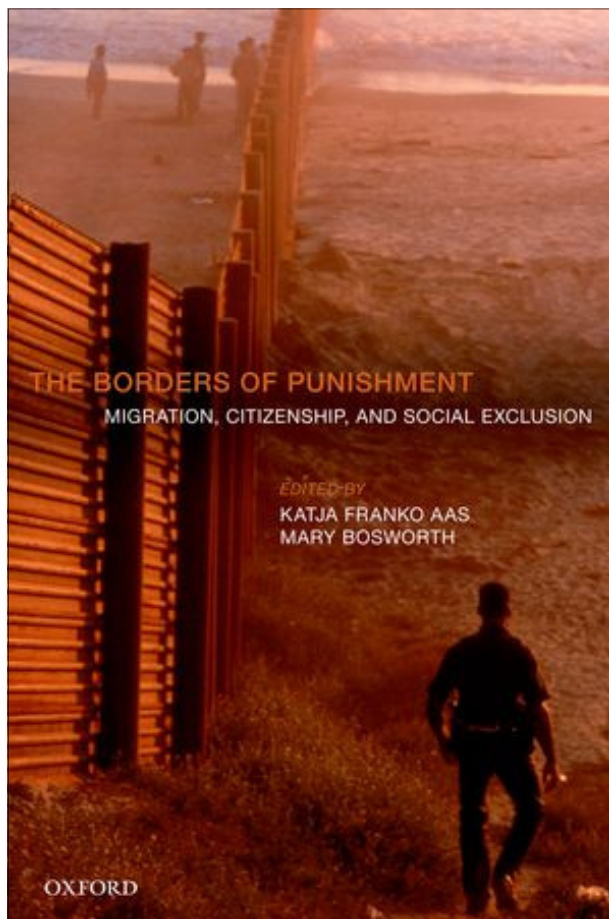
Fx hævdes det, at kriminaliseringen af indvandrere strider imod et basalt retsprincip, nemlig at man bør advares ret-

tidigt og forståeligt om en regel, før man kan straffes for at overtræde den. Hvordan skulle i-landene sikre sig, at alle potentielle rejsende i verden på forhånd kender et ankomstlands fremmedlovgivning? Har migranterne ikke også et ansvar for at sætte sig ind i forholdene på deres destination? Hele tiden lægges byrden og ansvaret ensidigt hos modtagerlandene, der, hvis kriminologerne fik magt som agt, skulle leve op til en række umulige krav i forhold til de altid uskyldige ofre, migranterne...

Det hævdes også, at brud på indvandringslove er "forbrydelser uden ofre" og derfor ikke rigtig kriminalitet, men så kan det samme siges om megen økonomisk kriminalitet og en række ulovlige handlinger, hvor man kun skader sig selv, men hvor den anerkendte logik er, at det alligevel belaster fællesskabet og bliver et samfundsproblem, hvis for mange gør det.

Flere af bogens bidragydere anser det for bekymrende, at indvandringsmyndigheder og NGO'er i stigende omfang deltager i det, der hidtil var rent politiarbejde over for migranter (anholdelse, tilbageholdelse m.v.). Dette burde dog være en selvfølge, hvis det er offentlige eller offentligt støttede organisationer, at de arbejder med og ikke imod landets

politik. Forbilledlige er australske ulandsarbejdere, der tilmed har saboteret flygtningebåde før deres afrejse.

I bogen gøres det endda odiøst, at man i stadig større grad indespærre migranter, medens deres sag behandles, eller indtil de udvises. Det kunne jo skyldes, at man erfaringsmæssigt ved, at de ellers har en tendens til bare at forsvinde og blive ulovligt i landet. At forholdene under indespærringen tværtimod ikke er barske nok, fremgår af bogens uddrag af interviews med illegale migranter, der siger, at når de bliver udvist, bliver de bare ved med at komme igen.

Men for kriminologerne er det udtryk for noget helt galt, når en konservativ norsk politiker kommer med følgende banale sunde fornuft-overvejelse: "Vi behøver ikke at bruge ressourcer på rehabilitering af fanger, der ikke slippes ud i det norske samfund igen... Ej heller behøver vi at give undervisning eller andre former for hjælp til disse mennesker, eller forberede dem på et fremtidigt liv i Norge." Dette er for den norske kriminolog Thomas Ugelvik en usympatisk genop-livning af den gamle

skellen mellem "værdigt" og "uværdigt" trængende, men hvornår har det nogen sinde været nogen stats opgave at opfylde behovene for enhver, som det lykkes at nå frem til dens grænser? Generelt synes disse fremtrædende kriminologer i deres samfundsanalyse at være præget af marxismen, der jo taler om at "nyde efter behov", men kunne de ikke også af og til bare tage en smule hensyn til virkelighedens vilkår?

At det oftest er mennesker med mørk hudfarve, der straffes ved indvandringshåndhævelse, skyldes selvsagt ikke racisme som postuleret af bogens forfattere, men simpelt hen, at farvede mennesker

er overrepræsenteret blandt illegale indvandrere. Den gentagne påstand om racisme er en typisk kriminologisk sparken til kriminalitetens ofre (her modtagerlandene), som gøres til de egentlige skurke, så længe de ikke har efterkommet alle lovbyrdernes ønsker.

Ganske interessant er bogens behandling af de britiske indvandringslove (fra 2002 og 2007), hvorefter det er muligt at tage statsborgerskab fra nogen, der endda er født i landet, blot de formelt set stadig har et andet statsborgerskab (hvad der faktisk er uhyre almindeligt). Man kan tilmed tage statsborgerskabet fra personer, som dermed bliver statsløse, blot statsborgerskabet blev givet under falske forudsætninger. Ved en tilføjelse til asyllovgivningen i 2005 blev kravene for fratagelse af statsborgerskab nedsat, for så vidt som indenrigsministeren nu blot skal skønne, at besiddelse af statsborgerskabet "ikke er til offentlig gavn". Dette blev vedtaget efter terroren i London i juli 2005, men det antydes i bogen, at loven er ildevarslende og med videre applikation, hvilket i en modsat optik selvsagt må ses som et positivt tegn. Hidtil har dog kun 14 "briter" fået frataget

statsborgerskabet, men potentialet er langt større, hvis der blot kommer en minister med en anden opfattelse af, hvad der er til offentlig gavn. Som kritikere har påpeget, er det med denne forbilledlige lov "lige så nemt at fratage nogen statsborgerskabet, som det er at deportere en ikke-statsborger".

Som bekendt er der dog desværre også ofte vanskeligheder ved deportering af personer, selv på åbenlyst grundløst ophold. Så det er vigtigt at bevare et juridisk ingenmandsland til håndtering af dem, der vitterligt står uden for den nationale lovgivning og slet ikke har chance for at komme ind under den og belaste systemet med de sædvanlige proceskrav. Man skal rigtig nok ikke "straffe" en fattig migrant for at prøve lykken, men bare sørge for, at denne ikke prøves her, og minimere risikoen for gentagelse. At alverden gives fx danske retsgarantier, var jo netop akilleshælen i 1983-udlændingeloven. Skal udlændingene endelig i fængsel, skal det så vist være hjemme og ikke her, hvilket nogle i-lande da også har indset, hvorfor de har finansieret opførelsen af fængsler i ulande. Dermed frister man heller ikke udvisningstruede udlændinge til kriminalitet, således som det synes at have været tilfældet i Norge for nylig, da en afrikaner dræbte sine tre gidsler i en bus, angiveligt for at få mulighed for at blive i et norsk luksusfængsel i stedet for i afrikansk fattigdom.

Trods kriminologernes ideologisk betingede indignation (marxistisk had mod nationalstaten) er det af afgørende betydning, at staterne fortsat skelner mellem personer, de har forpligtelser over for, og resten, eller snarere øger denne forskelsbehandling, der er under angreb fra menneskerettighedshold. Som det som før nævnt påpeges i bogen, er der jo faktisk et alternativ til den igangværende generelle nedbrydning af velfærdsstaten, nemlig en genoprettelse af det gamle hierarki mellem "værdigt" og "uværdigt" trængende, dog denne gang helt uden moralske undertoner, men blot bestemt ud fra nationalstatens egeninteresse.

Peter Neerup Buhl

Bagatelliseringen af indvandringsproblemet

Man bør være på vagt over for den frembrydende synsmåde, der indrømmer kulturradikalismens fallit uden at tage det nationale spørgsmål alvorligt. Dagbladet Politikens Rune Lykkeberg er et stjerneeksempel.

Af Peter Neerup Buhl

Det er noget af en bedrift, at den nuværende kulturredaktør på Politiken (og mangeårig redaktionschef på Information), Rune Lykkeberg, i sin bog "Kampen om sandhederne" kan skrive næsten 400 sider om, hvorfor "systemskiftet" anno 2001 fandt sted, næsten uden at nævne den objektive udløsende faktor: Den folkelige modstand mod masseindvandringen. Lykkeberg forholder sig mindre personligt, men meget beskrivende til de modsætninger, der har ført til opgøret med kulturradikalismen. Det, han ikke gør meget ud af, afslører imidlertid udmærket hans standpunkt og dybere dagsorden. I sidste ende rummer denne hastigt stigende stjerne på den danske meningsdanner-himmel intet nyt alternativ.

Meget træffende beskriver Lykkeberg, hvordan den kulturradikale/venstredrejede elite er kommet til kort, bl.a. fordi deres samfundsrelaterede problemformuleringer "adskiller sig så radikalt fra oplevelser hos dem, de egentlig vil tale for". Det afslører, at de lever i forskellige verdener, eller forskellige klasser. Typisk for forholdet mellem disse klasser er et citat af statsminister Kampmann fra 1960 om, at ulandsbistanden også er for danskernes skyld, hvorfor den skal være så stor, at det kan mærkes på skattebilletten: "Desuden vil det danske folk moralsk formodentlig have godt af at hjælpe, og derfor skal hjælpen være af en størrelsesorden, der vækker den enkelte af hans sløvhed."

Her kommer hele det folkeopdragende og moralske bedrefølelse aspekt af klasse modsætningen jo ind, og citatet er samtidig udtryk for, at Socialdemokratiet netop fra ca. 1960 spillede en ledende rolle i denne strid med sit eget grundlag, i alliance med den kulturelle overklasse. Lykkeberg udvikler samtidig, at opgøret

med denne samfundshersken ikke kom fra 68'erne, som ellers angiveligt var imod "magthaverne"; de flød tværtimod med samme strøm. Det var folk som Mogens Glistrup, Erhard Jakobsen og professor Jørgen S. Dich, der kom med kritik, som ramte i plet.

Dette var imidlertid tilbage i 1970'erne. Desværre fører Lykkeberg ikke denne tråd til sin logiske konsekvens i 2001, hvor en helt anden politisk sag satte skel mellem klasserne, men han fortaber sig i en gennemgang af fiktionslitteratur, der skulle vise de forskellige tidstypiske mentaliteter, og han inddrager diverse fashionable filosoffer, hvis teorier skal tjene som belæg for fiktionen. Derved bliver hans fremstilling en meget fritsvævende mentalitetshistorie med mening imod mening, uden de store referencer til den objektive politiske udvikling, som ellers er grund nok til 2001- "systemskiftet".

Lykkeberg synes at mene, at en eller anden form for "demokrati" er et tilstrækkeligt grundlag for et dansk samfundsmæssigt fællesskab, og han korsrer sig tydeligvis ved de skribenter, der hævder, at velfærdsdemokrati forudsætter et værdifællesskab, en religion "eller endog etnisk homogenitet for at kunne

fungere", eller at stor omfordeling forudsætter etnisk homogenitet, fordi man ikke vil betale høj skat til for mange "fremmede" (Lykkebergs anførselstegn). Ja, uha, hvem kunne dog få en sådan tanke (bortset fra al historisk erfaring siden oldtiden)? Sådant set meget rigtigt fastslår Lykkeberg, at de demokratiske værdier ikke er et én gang fastslået socialt faktum, man kan slå sig op på, men simpelt hen "et fortløbende arbejde", men han kommer ikke ind på forudsætningerne for, hvordan dét arbejde kan foregå på nogenlunde vis, hvilket ville være et mirakel de fleste steder i verden. Ganske absurd hævder han, at forstillingen om, at det danske samfund skulle være funderet i førdemokratiske værdier, som velfærdsstaten skal beskytte, er "grundlæggende udemokratiske". Holdningen herom kan da lige så vel som en modsat synsmåde blive fremlagt til demokratiets dom, hvilket den jo også bliver i debatter hver eneste dag, og sejrer troen på "demokratiet" som sit eget grundlag, ja, så får vi at se, hvor meget belæg den har...

At kaste med sten fra et glas-hus...

Rune Lykkeberg citerer med tanke på de kulturradikale filosoffer Michel Foucaults ord om prototypen på den moderne intellektuelle, forfatteren Émile Zola: "Den intellektuelle sagde sandheden til dem, der endnu ikke havde set den eller på vegne af dem, der ikke selv kunne sige det: Samvittighed og veltalenhed. Men de intellektuelle har i den seneste tid erfaret, at masserne ikke har brug for dem for at kende sandheden; de kender den allerede, meget bedre end de intellektuelle, og de siger det gerne højt."

Denne konstatering gælder dog lige så fuldt Lykkeberg som de kulturradikale,

han sigter mod, for hvorfor nægter han at tage de rent faktiske etniske problemer, som optager folk så meget, alvorligt? Indvandringsdebatten er så vist ikke blot et symptom på en klassemod-sætning, men er et selvstændigt og mere skæbnsvangert problem end nogen ren indredansk modsætning. Lykkeberg skriver, at de intellektuelle ikke på forhånd kan vide, hvad de andre faktisk tænker. De skal derfor lytte til, ”hvordan andre selv beskriver og oplever deres situation”. Hvorfor vil han så åbenbart ikke lytte til den meget udbredte folkelige bekymring over masseindvandringen? I stedet for erstatter han den med ganske fortænkte og subtile klasseanalyser, hvor forskellen mellem Socialdemokratiet og Anders Fogh Rasmussens magtovertagelse forstørres til et kæmpe spring, skønt der kun er blevet rykket rundt på ganske få procent af statsbudgettet. De reelt små nuancer i praksis mellem ”røde” og ”blå” forstørres til noget epokegørende for at få hans analyse til at hænge sammen. Blot ét af mange steder, dette fremgår af hans bog, er på side 286: ”Den 100 år lange kamp for dannelsen af et myndigt folk, som var på højde med det politiske beslutningsniveau, tabes til nyliberalismen. Nederlaget formuleres habermassiansk som en overgang fra ’talens magt’ til ’magtens tale’.”

Det er ikke altid til at se, hvornår Lykkebergs egen mening udtrykkes, men klart er det, at han overtager den mest karikerede Politiken-version af Fogh Rasmussens & Co.’s ”nyliberalisme” og diverse ”stramninger”, skønt Danmark stadig nærmest uændret har et af verdens højeste skattetryk og dagligt trækkes ved næsen af fup-indvandrere og menneskerettighedsdiktater mere end næsten noget andet land på kloden.

For Lykkeberg lader opgøret med indvandringspolitikken nærmest til at være en negativ bivirkning af opgøret med den kulturradikale elite, og han ser enhver kritik af indvandringspolitikken (anno 2008, da han skrev sin bog) vanskeliggjort, fordi den forveksles med elitens traditionelle moralisme. Hvor overfladisk, ”opgøret” har virket, og hvor nemt kursen i praksis kunne lægges tilbage i de vante folder, fremgår dog nu af den røde regerings slapperkurs.

Lykkebergs manglende respekt for flertallets mening og virkelighedens problemer fremgår med al ønskelig klarhed af hans konklusion, efter at han har opsummeret vilkårene for de indstrømmende fremmede, der bl.a. ”skal overleve for ydelser, som det ville være svært selv for en etableret, dansk familie at klare sig for: Opgøret med den kulturelle overklassens moralske dominans har således haft store omkostninger for flygtninge og indvandrere, som er kommet til landet uden andel i dets historie.”

Han ender kort sagt i ”Kampen om sandhederne” med at gøre indvandrerdebatten til et spørgsmål om en slags social mobning eller ”klassespørgsmål”, og alle de smukt klingende analyser munder ud i dette lave niveau, hvor masseindvandringen ikke kan drøftes som et reelt nationalt problem eller sikkerhedsspørgsmål, men omfortolkes som udtryk for banale statuskonflikter danskerne imellem.

Summa summarum ender Lykkebergs bestræbelse for et mere ”dominansfrit” samfund med den traditionelle intellektuelle formaning om at tage godt imod de fremmede, så man må spørge sig selv, præcis hvor han med hensyn til det afgørende nationale skæbneproblem i praksis adskiller sig fra de kulturradikale samfundshersere, han tilsyneladende har afklædt gennem bogens foregående 350 sider. Fiffigheden har dog altså skaffet ham en redaktionspost på Politiken, hvor han utvivlsomt vil føle sig hjemme.

Alle har ret, men Lykkeberg mere end andre

I sin nyere bog ”Alle har ret. Demokrati som princip og problem” (2012) fortsætter Lykkeberg sit selvproklamerede mere avancerede syn på samfundets sammenhænge. Følgende passus er karakteristisk (hvor han kritiserer dem, der vil forklare muslimers adfærd med koranens bud): ”Det giver efter min opfattelse i en analytisk kontekst ikke mening at søge religiøse svar på sociologiske og kulturelle spørgsmål, men derimod at spørge analytisk til religionens funktion og betydning.” Det lyder jo meget chikt, men man kunne jo også

udmærket forklare nazismens betydning eller funktion ud fra økonomisk krise og national ydmygelse, men derved var den nazistiske retorik og ideologi vel ikke mindre afgørende som udløsende faktor, eller mennesker med nazistisk overbevisning mindre farlige for dem, de ville rende over ende og udrydde?

I ”Alle har ret” behandler Lykkeberg også i forbigående jihadismen, som han bagatelliserer, fordi dens tilhængere ”statistisk set er så få, at de knap nok kan betragtes som et sociologisk fænomen”. Helt ignorerer han den brede sympati, de ifølge mange meningsmålinger fra adskillige lande nyder fra andre muslimer, og han synes ikke at fatte, at skønt jihadistene er få, er tolerancen for dem i det miljø, de opstår i, signifikant, hvilket siger noget om et grundlæggende andet verdenssyn end det moderne vestlige.

Lykkeberg analyserer demokratiet fra alle vinkler, men han står sært uden for som en betragter, der tit lader til at glemme vilkårene for dem, der står midt i kampen. Således kalder han det ”latterligt” i debatten at påpege, at modparten er drevet af egeninteresse, for ”det er vi sådan set alle sammen”. Problemet er jo imidlertid, at mange i debatten igen og igen fører sig frem, som om de er mere uselviske end andre, så derfor er det i høj grad relevant hele tiden at banke dem ned på jorden igen (uden at påstå, at man selv er bedre). Det virker dog sympatisk, at det er meget for Lykkeberg om at gøre at pointere, at ”eliten” ikke har større adkomst til at have ”ret” i demokratiet end folket, men i Danmarks aktuelle skæbnespørgsmål tager han alligevel ganske eksplicit standpunkt imod det, der ifølge al dokumentation er det store folkeflertals mening.

Lykkeberg kritiserer også de ”latterlige” intellektuelle, der opdeler verden ”i de få, der iagttager og tænker, og de mange, som bare lever blindt og gør, hvad de har lyst til”. Brodden er vel at mærke her rettet mod folk såsom historikeren Henrik Jensen og teologerne Sørine Gotfredsen og Jan Lindhardt. Retningen af Lykkebergs generelt venstresnoede kritik er igen klar, for hvorfor er der intet ord imod åbenlyse folkeforagtere såsom hans avisskribent-kolleger Georg Metz og Carsten Jensen? De førnævnte

kulturkonservative kritikere skriver jo netop imod en tidsånd, der er blevet frembragt af de ”progressive” eliter, hvis rolle Lykkeberg også problematiserer principielt, men altså ikke vil udfordre i den aktuelle nationale skæbnekamp, vel fordi de her står på hans side, skønt de netop foragter folkets egne meninger og ikke de af eliten indførte mere dekadente adfærdsmønstre.

Dyrkelse af holdning, foragt for kendsgerninger

Lykkeberg har skarpsindige åndshistoriske analyser og gode indsigter, men også grundlæggende selvmodsigelser. Selve titlen på hans bog ”Alle har ret” antyder, at han mangler at opløse nogle inkonsistenser i sin udredning af demokratiets problem, for at alle skulle have lige meget ret er jo åbenlyst utilfredsstillende, alt eftersom verden jo er én bestemt ting og ikke alt muligt andet.

En vigtig pointe hos Lykkeberg er netop, at nogle har en faktisk viden om verden, nemlig de ofte foragtede eksperter, mens menigmand, der kræver lige ret med disse, bare starter deres argumentation med ”jeg mener, at ...” Alle har altså ifølge Lykkeberg trods alt konkret ikke lige meget ret. Men han tror tydeligvis på menneskerettigheds eksperter, klimatologer, kriminologer osv. og sætter dem i kontrast til andres blotte meninger, som om det er et afgørende skel i demokratiet. Han overvejer slet ikke, at det menige folk faktisk også kan have faktisk ret i fx klima- og indvandrerskepsis, og at de toneangivende eksperter som så mange gange før i historien tager grundlæggende fejl (hvor mange ”kremnologer” forudså Sovjets fald, hvor mange islamologer d. 11. sept.? Og if. 1960’ernes ledende miljø eksperter skulle menneskeheden for længst være gået under, etc.).

I sin behandling af spørgsmålet om islams uindpasselighed i Vesten benytter Lykkeberg sig sigende nok udelukkende af den kendte euroislam-apologet Olivier Roy, som ”tilfældigvis” støtter Lykkebergs egne holdninger. En sådan ensidig brug af eksperter er sjovt nok netop en af ekspertvældets hovedsvagheder ifølge Lykkebergs egen demokratikritik ... Olivier Roy konkluderer, at den vig-

tige konflikt ikke står mellem Vesten og islam, men internt i Vesten. Der står konflikten naturligvis i høj grad også, men det berettiger langt fra til en negliger af den ydre konflikt i så høj grad, som Lykkeberg gør. Han sammenfatter: ”Det gælder generelt, at langt de fleste af de aktuelle konflikter, som regnes for civilisationsammenstød eller gentagelser af det gamle moderne møde mellem religion og oplysning, kan forstås som konflikter opstået og udviklet i en demokratisk kultur.” Det er rigtigt, at fx den moderne islamismes fader Sayyid Qutb udviklede sin filosofi i Vesten som en modreaktion, og at muslimske kvinder tit af samme grund her genoptager skikken med at gå tildækkede, men inspirationen til eller grundlaget for, at de reagerer på netop denne måde, skal jo så sandelig findes i deres helt egen kultur. Der er en grund til, at fx japanere eller koreanere ikke reagerer på samme måde.

Med religionsfilosoffen K.E. Løgstrup opfordrer Lykkeberg til, at menneskene mere slår ”saglighedens bro imellem sig” i stedet for kun at fokusere på egne følelser og holdninger, der forkvakler den demokratiske kommunikation. Men det er altså meget lidt og skævt, at Lykkeberg faktisk forsøger at udrede sagers objektive kerne i sine mestendels rent mentalitetshistoriske fremstillinger. Hvor langt han selv er fra konkret saglighed eller fornuft i sine politiske holdninger, fremgår af en af hans sjældne eksplicitte personlige standpunktsyttringer (”Alle har ret”, s. 278):

”Ligheden er et revolutionært løfte, som forbinder folk i et demokratisk fællesskab, hvor man ikke vil affinde sig med tingenes tilstand, men sætter højere mål. Man bliver ved med at blive indigneret over, at uligheden bliver ved med at være et faktum. Således skaber en demokratisk kultur efter min opfattelse mellem borgerne et skæbnefællesskab, som ikke bygger på nationale, religiøse eller åndelige mål.”

Blindhed forårsaget af ligheds-utopi

Bag alle de subtile analyser ligger altså ligesom i hans første bog den velkendte umodne, utopisk prægede stræben med

absolut lighed som ideelt mål. Der er her tale om en nærmest religiøs doktrin uden principielle hindringer for ubegrænset global aktivisme og opløsning af folkelige fællesskaber i ”lighedens” altid utilfredse navn, hvor alt det gode i verden så ofte er blevet nedbrudt i jagten på det illusoriske ”bedre”. Kampen for lighed kan selvfølgelig aldrig være et samlende mål for samfundet, det bliver tværtimod en alles kamp mod alle, hvis den ikke er tøjlet af et folkefællesskab. Lykkeberg skriver ganske rigtigt i en central formulering, at demokratiet primært handler ”om forholdet mellem mennesker”, men det er ubegribeligt, at han ikke kan se forskellene i dét forhold i nationalstater på den ene side og i multikulturelle, ideologisk ”ligheds-stræbende” samfund på den anden. Hvor har demokratiet empirisk de bedste kår? Den evigt misundeliges sammenligninger med andres position, som Lykkeberg fordømmer som demokratiets bagside, er jo institutionaliseret på gruppeniveau i det multikulturelle samfund, hvor ”minoriteter” altid føler sig forfordelt.

Lykkeberg kan alligevel kun ironisere over den nationalkonservative brug af begrebet ”sammenhængskraft”, som efter hans mening i den politiske retorik altid er noget, ”der er lige ved at gå tabt”. Alternativt kan man dog sige, at det netop kun bliver problematiseret og holder op med at være en implicit selvfølge, når det rent faktisk er ved at gå tabt. Igen forsøger han ikke at dokumentere, at hans tolkning er den rette, men går simpelt hen apriorisk ud fra det af grunde, der er uigennemskuelige for andre, der ikke deler hans rent ideologiske præmisses.

Rune Lykkeberg er alt i alt et eksempel på en moderne topintellektuel, der siger mange træffende ting, men ikke kan se skoven for bare træer, altså simple grundforhold for alle sine blændende partikulære indsigter. Ironisk nok har hans egne blotte meninger, som for ham er de ikke-intellektuelles svaghed, i udgangspunktet gjort ham blind for mange af de kendsgerninger, som langt, langt mindre belæste hele tiden har indset.

Den nationale modstands førstemand

Anne-Marie Glistrup:
Mogens Glistrup.
Fra Bornholm til Folketinget.
En biografi. 1926-1973. Bind 1.
(People'sPress, 2013. 350 sider. 300 kr.).

I Frankrig kom fædrelandets mest berømte søn, Napoleon, fra en lille ø i rigets udkant og ændrede landets historie for altid. Det samme skete omtrent halvandet århundrede senere i Danmark, da Glistrup kom fra Bornholm for at påbegynde den gerning, der satte skel i dansk politik. Hans program for sit fædreland var dog ikke som Napoleons præget af militær stordåd og ekspansion, tværtimod kan det sammenfattes i disse linjer af en fædrelandssang fra 1800-tallets start:

"Gid, elskte Danmark, du blandt Jordens riger

*Ej være mægtigt, men blot lykkeligt.
Da hver en dansk med dybfølt glæde siger:*

'Hvor er mit fædreland dog hyggeligt'."

Glistrup var som B.S. Ingemann ifølge Grundtvig: "Så pure-pære-dansk en moders søn som nogen mand i vore dage." Det fremgår klart af hans datters biografi, hvis første bind med adgang til et unikt kildestof (bl.a. hans egne dagbøger) meget fyldigt og medrivende gennemgår hans ungdomsår, hvor grunden til hans tolerance, humor, kampvilje, flid, lyse sind og sans for fair play blev lagt. Det må ved nutidens DF-inspirerede afstandtagen til Gistrups angivelige asociale forfærdeligheder ikke glemmes, at det netop var forargelsen over skattesystemets uretfærdigheder mod de små i samfundet, der satte ham i gang som politisk reformator. Typisk nok stillede han sig som jurastuderende også til rådighed som deltager i den gratis retshjælp.

Der kastes i det hele taget nyt lys over mange af Gistrups velkendte standpunkter. Fx hans ønske om at erstatte forsvaret med en telefonsvarer, der på russisk siger "vi overgiver os". Det

Mogens Glistrup taler ved DDFs grundlovsmøde i Hillerød i 1994

skyldes ikke ligegladhed med at udlevere fædrelandet til fjenden. Tværtimod havde den unge Glistrup fået skruper over ikke at have deltaget i frihedskampen og var gennem vanlig nøgtern overvejelse kommet frem til, at en guerillaagtig væbnet modstand à la frihedskampen var langt det mest formålstjenlige for et lille land som Danmark, der på den måde skulle komme ærefuldt ud af en konflikt.

Og formålet med hans 0-skat-provokation var altså tydeligvis social indignation, nemlig "at vise, hvor vanvittigt det danske skattesystem virker. Jeg kan tjene 4,9 millioner skattefrit. Hvis jeg skulle tjene noget derudover, beskattes jeg med en trækprocent på 41. Hvilken dansk rengøringskone kan klare sig med en sådan trækprocent? Det viser, at vort skattesystem har udviklet sig sådan, at det ikke hører nutiden til."

At indkomstskatten virkede socialt skævt og lagde alle byrder på den almindelige borger, mens staten altid fik ret, indså han mange år, før hans politiske løbebane begyndte. Herom skrev han senere: "Ofte og oftere stødte jeg på tilløb til, at Danmark var ved at sætte sine mange værdier over styr og blive et

dårligere land at leve i, trods alle de fundamentalt sunde forudsætninger i en dygtig, flittig, konfliktskyende befolkning." Partiet med det rammende navn Fremskridtspartiet skulle vende denne nedgangskurs og gøre flest muligt danskere lykkelige og vel at mærke samtidig undgå socialistisk misundelsespolitik.

Det var præcis de samme bevæggrunde, han havde til at gå imod masseindvandringen. De, der i en slags forsvar for den "yngre Glistrup" efter hans død har hævdet, at han blev en helt anden person i løbet af 1980'erne, har fuldstændig misforstået ham. Hans livsglæde lod sig ikke anfægte af selv den mest massive modgang. Det var det samme forsvar for den menige, af politiske projektmagere misbrugte dansker, der bevægede ham i kampen mod indkomstskat som mod masseindvandring, og i begge sager brugte han med velberåd hu provokationen som middel, men aldrig som mål.

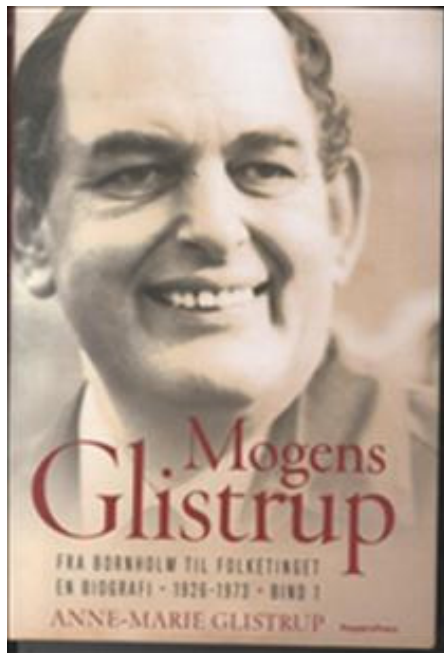
På flere måder synes debatten om indkomstskatten og formynderstaten at have mindet om den aktuelle indvandringsdebat. Især borgerlige politikere (såsom Poul Møller) havde ligesom

Glistrup tidligere rettet meget hård principiel kritik af indkomstskatten, men da de selv kom til magten, fortsatte skattestrykket kun med at stige – ligesom det skete med indvandringen, ikke mindst under den borgerlige regering 2001-2011. Og debatten fra 1971 blev hurtigt drejet fra Glistrups samfundsideer til hans personlige forhold, tilmed blev han af ledende politikere kaldt ”fascist” og som bekendt kriminaliseret (på meget tvivlsomt grundlag, som det fremgår af bogen), altså helt ligesom indvandringskritikere senere har oplevet at blive behandlet. Allerede inden Glistrup havde også Peter Rindal, som det nævnes i bogen, oplevet den personlige infamering og fordrejning i offentligheden, så det synes altså bare at være den måde, det toneangivende slæng af ”anstændige” uskadeliggør kritik på.

Glistrups ord om, at skatteunddragelse er fædrelandsnyttig gerning, skal ses i lyset af hans realistiske mening om, at man kun derved kunne tvinge politikerne til at nedsætte det katastrofale offentlige forbrug. Ligesom man i dag jo desværre ret kynisk omvendt må sørge for at rage mest muligt til sig af samfundets midler for at undgå, at muhamedanerne ellers bare får dem, til danskernes ulempe.

Dette første bind af biografien går frem til det indledende arbejde i Folketinget i 1973, hvor der hurtigt viste sig brudlinjer mellem slapperne, som gerne ville anerkendes af de andre politikere, og strammerne, som med Leif Glensgaards ord mente, at Fremskridtspartiets politik ”er den helt rigtige helt igennem og vil kæmpe med næb og kløer for en fredelig revolution”. Her var Glistrup ifølge biografien den ”strammeste strammer”, ligesom han blev det i fremmedpolitikken. Men vel at mærke var han altid villig til at indgå i den nødvendige koalition med dem, der kom nærmest på hans egne mål – han fornærmede efter jordskredsvalget de øvrige partier ved at foreslå, at Fremskridtspartiet skulle sætte sit samarbejde med dem på auktion: Det parti, der ville byde ind med den højeste skattefri bundgrænse, ville han støtte.

Glistrups eneste forbrydelse ligger i ”åbent og ærligt at fortælle om de kneb en forrykt lovjungle skaber grobund for”, skrev B.T. kort før jordskredsval-

get. Senere blev Glistrups forbrydelse at afsløre det samme om udlændingelovgivningen. Typisk for de etablerede politikeres reaktion på Glistrups fremkomst var Anker Jørgensens udtalelse om, at Glistrup burde ryge i spjældet: ”Han skal dømmes. Han har misbrugt det danske rets- og skattesystem ud over al rimelighed”, sagde Jørgensen, inden der overhovedet var rejst tiltale i Glistrup-sagen. Da opinionsmålingerne viste stor opbakning til Fremskridtspartiet, fandt Anker Jørgensen det ”uhyggeligt”. Og han tilføjede: ”Så uhyggeligt, at hvis de holder stik, kan det måske vise sig umuligt at regere landet efter valget.”

For Anker Jørgensen viste det sig jo umuligt at regere under alle omstændigheder. Det virkelig uhyggelige er, at en mand som Glistrup, der ønskede og i unik grad evnede at være en stor ressource for samfundet, blev mishandlet og lagt for had i et hidtil uset omfang. Det næsten sortner for øjnene, når man tænker på de muligheder, der gik tabt for Danmark ved, at Glistrup sådan blev kørt ud på et sidespor af åndspygmeær, skønt han så vist ikke spildte tiden, men blev ”Den Første Advarende” og fyrtårn for fremtiden i indvandringsmodstanden. Man må se frem til biografens andet bind med spænding!

Peter Neerup Buhl

Julegaver?

... eller læsestof til de lange vinteraftener

DEN FORBUDTE SANDHED

SIDSTE UDKALD FOR VESTEN

Lars Hedegaard og Mogens Camre

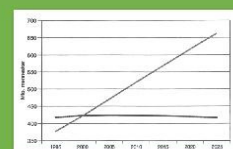
Den forbudte sandhed af Lars Hedegaard og Mogens Camre kan kun købes gennem Den Danske Forening. Den sælges ikke fra boghandlere. Bogen er på 109 sider og koster 95 kr.

Den bestilles ved henvendelse til danskeren@danskeren.dk eller ved indsættelse af 95 kr. på konto i Den Danske Bank reg. Nr. 4317 konto 4547551.

Det samme kan Fædreland eller beboet område af Peter N. Buhl.

Fædreland eller beboet område?

100 epistler mod Danmarks islamisering og for repatriering

Peter Neerup Buhl

Foreningsssager

Den Danske Forening på facebook

Den Danske Forening har nu været på facebook i et par år. Efter en lidt søvning start er der nu kommet liv i profilen. Næsten dagligt kommer der nye medlemmer til, som bidrager med både vigtige informationer og sobre debatindlæg.

Medlemskab af Den Danske Forening er ikke en betingelse for medlemskab af fb-gruppen, som er åben for alle. Den eneste betingelse er, at man fører en seriøs debat baseret på argumenter.

DDF har også en profil på google+.

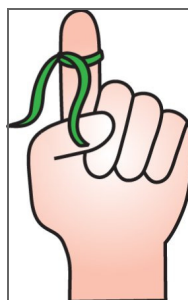
Husk at meddele flytning!

Regnskabsføreren beder abonnenter og medlemmer om at huske at meddele adresseændring ved flytning.

Mange forsendelser kommer fejlagtigt retur. Opgiv derfor også gerne telefonnr. eller en e-mailadr. ved indbeta-

linger, så vi kan kontakte abonnenter og medlemmer og få den korrekte adresse opgivet.

På forhånd tak.

Testamenter

Foreningen får stadig testamentariske gaver. Men testamenter af meget svingende juridisk kvalitet koster den penge!

F.eks. er foreningen gået glip af en million kr. i kraft af, at den sagfører, der udfærdigede testamentet, begik en teknisk fejl.

Vi opfordrer derfor dem, der ønsker at betænke foreningen, til at lade testamentet gennemse af foreningens juridiske rådgiver:

Ole Hasselbalch, Skolebakken 5, 3050 Humlebæk (kan kontaktes på mobil 21 64 75 70).

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01
Danske Bank Reg.nr. 4317 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Harry Vinter (næstformand)
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Keld Rasmussen

Søren Lind Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01
danskeren@danskeren.dk

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Korrespondent Poul Vinther Jensen
tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt

Julen står for døren og snart lægger vi det gamle år bag os. Men i det nye år fortsætter kampen for et frit Danmark. Glædelig Jul og Godt Nytår!

Lighed for loven?

Den 13/9 2013 idømte Retten i Aarhus en 34-årig mand 10 dagbøder á 400 kr. som straf, fordi han to år forinden have fremsat en såkaldt racistisk meningstilkendegivelse på facebook. Det oplyste Berlingeren d. 13/9 2013.

Tilbage i 2011 have den unge mand været inde på en vens facebookprofil, hvor han i en kommentarboks havde skrevet:

"Man burde gasse de muslimske børn".

Det gjorde en tredje facebook-ven så forarget, at han meldte kommentaren til politiet.

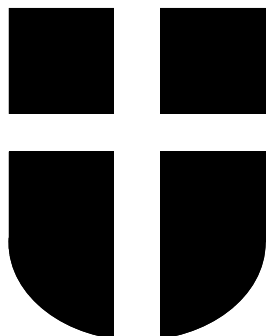
I anledning af en hedebløge i Kina skrev byrådsmedlem i Helsingør Fuat Yalan på sin facebookprofil blandt andet:

"Jeg håber, det bliver 140 grader, og at alle kinesere bliver brændt, så er verden fri for det kineserlort."

Ordene faldt efter at han på YouTube havde set nogle kinesere mishandle et medlem af det muslimske mindretal.

I en udtalelse til Helsingør Dagblad 1/8 2013 fortsatte han: *"Hvis der stod en kineser foran mig lige nu, ville jeg skyde ham. Jeg er ligeglad med, om jeg bliver smidt ud af partiet, bliver udvist af Danmark eller selv bliver skudt. Jeg er ligeglad med politik. Jeg står ved disse udtalelser."*

Ifølge BT 1/8 2013 anmeldte en konservativ byråds kandidat derpå Fuat Yalan til politiet. Men bliver han dømt?

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

